

Wanneer wordt de telefoon beter? met interessante foto's. — Johan de Meester 60 jaar. — Vrouwelijke politie te Londen. — Signalen uit een andere wereld? Met verduidelijkende teekeningen. — De eerste jaarbeurs te Brussel.

No. 32

(6)

11 Febr.
1920.

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
20 CENT

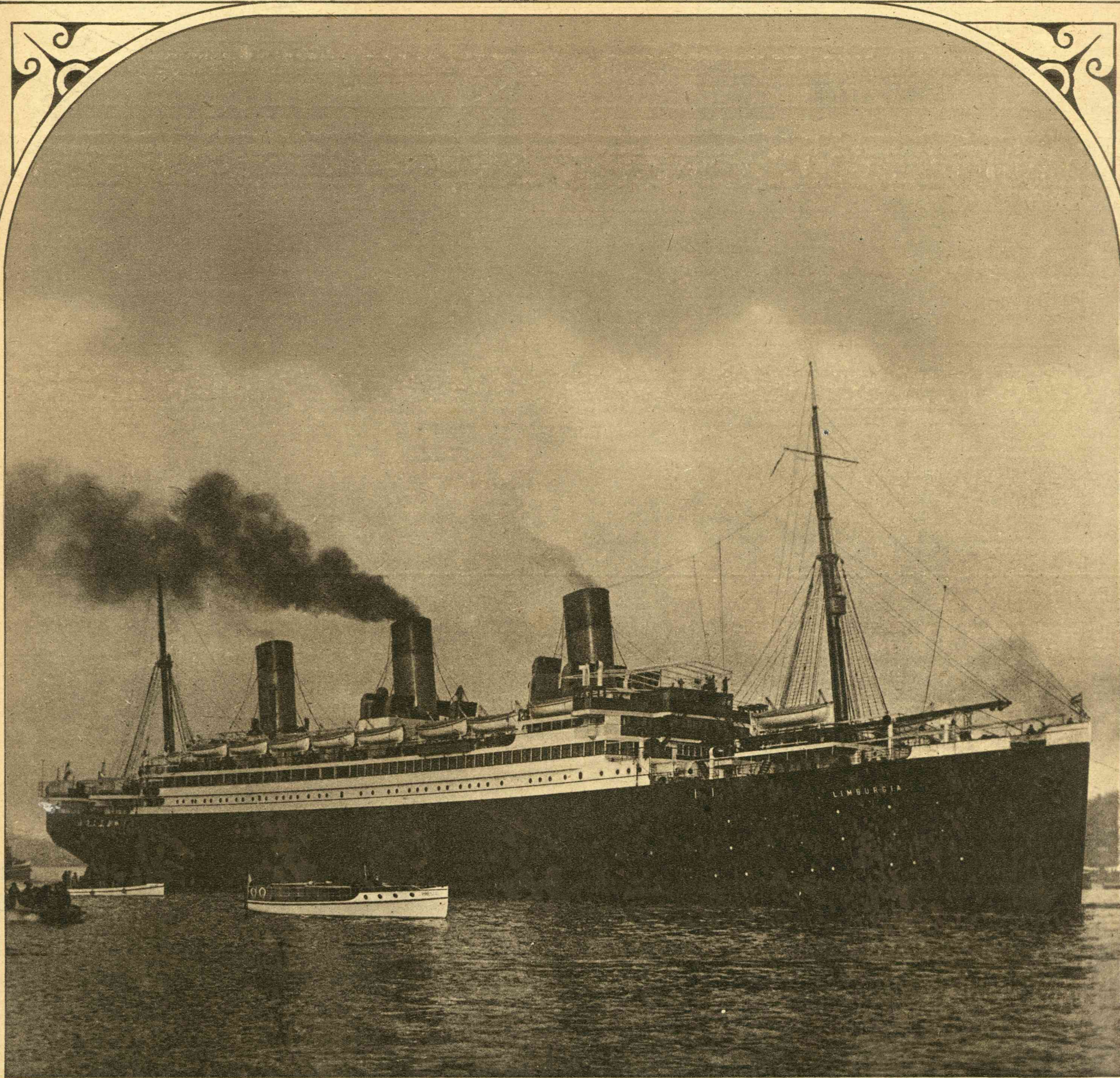
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25

DE „LIMBURGIA” TE AMSTERDAM

Verleden week is te Amsterdam aangekomen het s.s. „Limburgia”, de voormalige „Johann Heinrich Burchard”, van de Hamburg-Amerika-Lijn en aangekocht door den Kon. Holl. Lloyd. Dit grootste van onze thans varende stoomschepen is in 1914 te Geestemünde gebouwd en is 590 voet lang, 72 voet breed en 44 voet diep. Het kan 350 passagiers eerste klasse, 150 tweede-, 150 passagiers tweede klasse A en 830 reizigers derde klasse vervoeren, benevens een equipage van 400 man. De inrichting van het inwendige grenst wat comfort en pracht betreft, aan het sprookjesachtige.

Bijzondere omstandigheden voorbehouden, zal het schip den 14^{en} April a. s. zijn eerste reis naar Zuid-Amerika aanvaarden.

KLACHTEN OVER DE TELEFOON

DE telefonisten waren radeloos: er werd n.l. opgebeld en alle verkeerde nummers waren reeds in gesprek.

Deze boutade, aan de pen van een geestig, maar eenigszins verbitterd collega ontvloed, spreekt voor zichzelf, en voor . . . of beter gezegd, tegen den toestand bij de telefoon.

Ook het geval van den slechtbedienden heer, die aldoor maar verkeerd werd aangesloten, en eindelijk het macht- en wachtwoord vond: „juffrouw, weet u wel met wie u spreekt”, waarop hij onmiddellijk keurig-netjes de juiste

m. a. w. in de vaak zoo hooggeprezen buitenlandsche hoofdsteden zeker al niet beter is dan ten onzent, — en wij weten het: buurmans leed verzacht.

Velen onzer landgenooten hebben de eigenaardige hebbelijkheid om alles wat buitenlandsch is, in de hoogte te steken en alles wat Hollandsch is, omlaag te halen. „Nee maar, dan moet je in Londen komen, dat is andere koffie!” En: „zoo iets zou in Parijs of in Berlijn gewoonweg belachelijk zijn.” Nee, lieve, beste lezeressen en lezers, de Hollanders die zoo praten, gaan van het verkeerde denkbeeld uit, dat wij hier eigenlijk niet goed mee kunnen, ja, dat we eigenlijk in alles bij het buitenland achterop zijn. Wat op geen stukken na waar is.

Zoo lijkt het u misschien ongelooflijk: maar de bediening in Amerika b.v. wordt daar algemeen als slecht erkend; ook te Londen o. a. laat de bediening zeer veel te wenschen over, meer dan b.v. te Amsterdam.

Ook wat de aansluitingen betreft, behoeft Holland bij de andere landen niet ten achter te staan.

Terwijl, om maar iets te noemen, de Amsterdamsche telefoon slechts 'n 300 tot 400 aanvragers niet dadelijk aansluiten kan (men hoopt over 3 tot 4 maanden deze menschen te kunnen helpen), is in Londen het

Telefonisten aan het werk in een centrale met handsysteem, waarbij de telefoon-verbindingen met snoeren worden tot stand gebracht.

verbinding kreeg, heeft een rondreis door de pers gedaan, en . . . wat meer zegt, het is historisch.

We behoeven trouwens geen speciale gevallen te vermelden. Ieder heeft in zijn omgeving wel eens de narigheden ondervonden van een slechten of onvoldoenden telefoon-dienst. Doch, zoo vragen wij ons af, waartoe dient het, die hier te gaan oplepelen? Daar schiet eigenlijk toch ook niemand mee op. Dat de toestand bij de telefoon nogal akelig is, iedereen weet het toch al wel. Het dient trouwens tot niets een stemming van verbittering en ontevredenheid te kweken bij het publiek, dat daardoor toch zeker een bespoediging van verbetering niet in de hand werken kan. Nee, beter is het, dunkt mij, het publiek te oortuigen, dat die narigheid met de telefoon nog maar betrekkelijk is, dat het

aantal menschen dat op aansluiting wacht, n.b. 10.000, in Kopenhagen 16.000, terwijl er in Berlijn maareen tjes

30.000 menschen geduld moeten oefenen vóór ze een toestel thuis krijgen en aan het net verbonden kunnen worden. Te Parijs zijn in het geheel nog maar 4000 aansluitingen hersteld na den oorlog, — denk eens wat dat zeggen wil voor zulk een stad! —. Ook te Brussel is het telefoonnet niet weer gerepareerd, en bepaalt zich het aantal nummers dat aangesloten is tot betrekkelijk maar enkele. In Londen en Berlijn neemt men heel geen aanvragen aan.

Ten bewijze, dat wij ook in menig opzicht bij het buitenland zelfs vóór zijn, diene dat b.v. de inrichting der telefoon aan de Amsterdamsche Effectenbeurs met haar automatische verbreking van tijdsgesprekken en andere nieuwe technische toepassingen, een modelinstallatie is zooals men die zelfs te Londen b.v. niet vindt.

De directie der Amsterdamsche telefoon is voortdurend bezig met nieuwe plannen en proeven. Zoo is daar reeds een tweetal centrales half-automatisch ingericht, terwijl het geheel-automatische systeem er in voorbereiding is.

Waar dit heel- en half-automatische systeem in bestaat? Bij het handsysteem, — het systeem dat nog vrijwel overal in gebruik is, — brengt de telefoniste met behulp van snoeren, die zij in de openingen van een voor haar staand raam steekt, de verbindingen tot stand. Bij het automatische systeem zijn geene telefonisten meer nodig, maar maakt men zelf de verbinding door met den vinger een voor een de cijfers van het verlangde nummer, die op een schijfje aan het toestel zijn gemerkt, rond te draaien tot men stuit.

„Zou ik vandaag nog aangesloten worden? . . .”

En de verbinding komt dan vanzelf tot stand.

Dit automatisch systeem wordt in ons land nog niet toegepast; wel het half-automatische systeem; n.l. in de gemeente Amsterdam. Dat systeem bestaat hierin, dat men sprekend in een gewoon toestel het gewenschte nummer aanvraagt; de telefoniste heeft dan niets te doen dan op een bord — iets als het toetsenbord van een schrijfmachine, — de cijfers van het gevraagde nummer een voor een met den vinger te tikken en de verbinding is vanzelf tot stand gekomen.

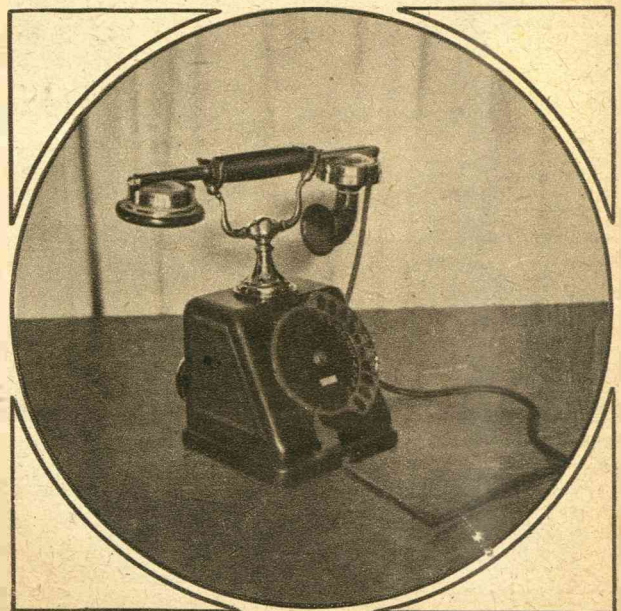
Er zijn trouwens meer, kleinere of grootere, verbeteringen en nieuwigheden voortdurend in studie bij de directies. Zoo is te Amsterdam nu weer in voorbereiding een soort van kleine automobielcentrale, in verband met vaste standplaatsen der taxi's. Wie een taxi hebben moet, belt die taxicentrale op. De juffrouw vraagt waar de aanvrager is, en bestelt voor hem dan de taxi aan de standplaats, die daar het dichtst in de buurt is.

Zoo is er meer . . .

De uitbreiding van het net maakt o. a. te Amsterdam ook natuurlijk uitbreiding van het aantal centrales noodig; er wordt reeds een crediet gevraagd voor den bouw van twee nieuwe centrales (een voor het oostelijk,

Een telefoniste in een half-automatische centrale vóór haar toetsenbord.

Een geheel automatisch toestel waarmee een abonné zich zonder tussenkomst van een telefoniste, met elken anderen abonné kan verbinden.

„Die boodschappen per telefoon tegenwoordig. Ik kan het nog gauwer gaan lopen”

een voor het zuidelijk stadsdeel). — Men dient in het algemeen in aanmerking te nemen, dat het telefoonverkeer op zichzelf ook buiten verhouding veel en veel algemeener is dan vroeger. Aan het Amsterdamsche telefoonnet b.v. waren in 1914 aangesloten 14000 abonnees, thans zijn het er tegen de 21000. Men bedenke daarbij, dat het beheer ook vaak voor eigenaardige verrassingen stond; zoo bleken gedurende den oorlog in buurten waar het kabelnet op een gewoon aantal particuliere aansluitingen berekend was, honderden nieuwe handelaren hunne kantoren te vestigen: er moest dus kabel bijgelegd in zoo'n buurt. Maar reeds vier jaar lang is er over de heele wereld gebrek aan kabels, dus ook ten onzent, en de ontwikkeling van het telefoonnet kon dus met de onverwachte vermeerdering van aanvragen geen gelijken tred houden.

Al deze moeilijkheden in aanmerking genomen, mag men, — het moet ons van het hart — den toestand te Amsterdam b. v. gunstig noemen. (Gedurende de moeilijke oorlogsjaren, ondanks de drukkende omstandigheden, de 14000 aansluitingen op 21000 brengen, wil toch nogal iets zeggen)!

Men moet zich in het algemeen geen geringe voorstelling

maken van wat er ook aan onderhoud en reparatie bij zoo'n telefoonbedrijf te zorgen is. Bij ijzel of storm is het geen zeldzaamheid dat er bij duizenden abonnees tegelijk storing is, en dit alles moet natuurlijk in een heel snel tempo gerepareerd worden.

De bediening, — we erkennen het gaarne, — laat vrijwel overal in ons land heel wat te wenschen over, maar de oorzaken van dien toestand zijn maar niet zoo ineenen weg te nemen. Ook onder het telefoonpersoneel zijn er, die wel eens een weinig te veel „vrijheidszin" aan den dag leggen. Maar ook is het waar, dat de telefonisten het vrij volhandig hebben. Zoudt u b.v. ooit hebben gedacht, dat tegenwoordig die 400 telefonisten te Amsterdam per dag 400.000 gesprekken in mekaar zetten, en dat is dan alleen voor de stad, want interlocaal worden er dagelijks bovendien nog 'n 10.000 à 20.000 gehouden.

Denk eens, welk een bedrijf; deze cijfers gelden nog maar alleen voor Amsterdam; en neem in verhouding eens het dagelijksch aantal gesprekken op de andere netten, als de gemeente-telefoon van den Haag, Rotterdam en de groote provinciesteden met omstreken en voorts de rijkstelefoon in de verdere plaatsen van het land...

Dat telefoonbedrijf is, ge ziet het, iets waarbij nog heel wat kijken komt, en het is natuurlijk heel eenvoudig dat het bij oorzaken van zoo ingrijpenden aard als de genoemde eenigszins ontvrikt is. Gebrek aan kabels, gebrek aan alles wat noodig is om de centrales te onderhouden en om er de noodige nieuwe bij te stichten... Een onverwachte enorme aanwas van het aantal verzoeken om aansluitingen... Een overbelasting van de netten... Tijdelijk gebrek aan technisch personeel door den oorlog... Het zijn alle, men ziet het, wel groote, doch het zijn ook slechts tijdelijke belemmeringen, waar van het telefoonbedrijf spoediger dan men wel vermoedt de gevolgen te boven komen zal. Daaraan twijfelen wij geen oogenblik.

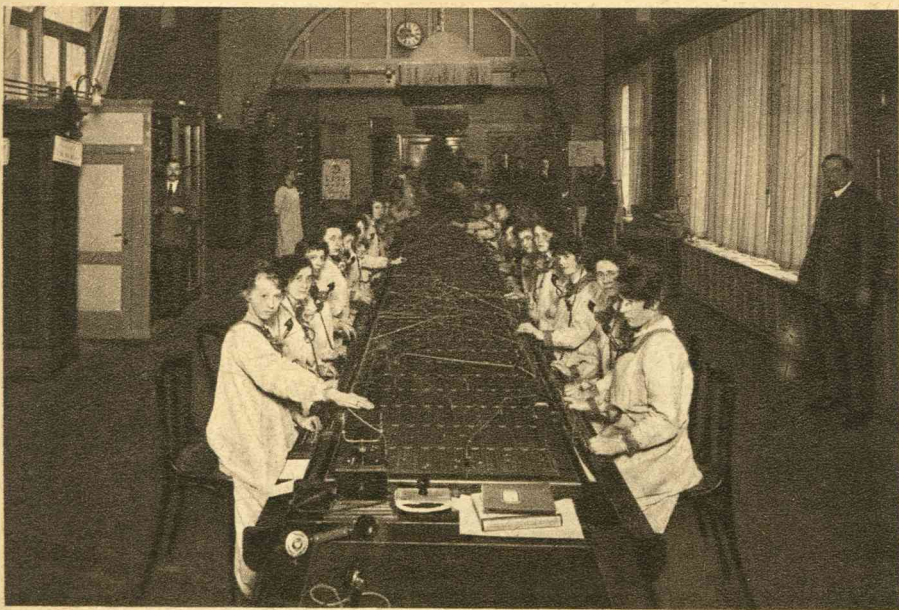
Dat wij intusschen onze ziel

Een opengesneden telefoonkabel. Voor elken abonné zijn twee draden bestemd.

tot dan toe een weinig in lijdzaamheid bezitten moeten, spreekt vanzelf. Dat wij een andermaal eens op onze poot moeten spelen, spreekt evenzeer vanzelf. Maar men moet niet doen alsof het telefoonbedrijf is weggezonden in een poel van narigheden, waaruit het zich wel nooit meer gezond zal opheffen. Het tegendeel is waar. Evenals alles is ook dit bedrijf door den oorlog geen klein beetje bemoeilijkt, maar het is zich aan het herstellen, en dat in verhouding tot de moeilijkheden nog veel vlugger dan men wel denkt. Wat wij den laatsten tijd van de vaklieden zagen en hoorden, heeft ons goeden moed gegeven. En zoo wij hopen, hebben wij door dit te schrijven ook aan onze lezers een weinig van dien moed medegedeeld.

S.

Een kijkje in een der zalen van de Centrale Noord te Amsterdam.

OVER DE DAKEN

DOOR
C. REGINALD HOWLES

Het spijt mij werkelijk, Reggie," zei mijn vriend Roxton, „ik was heel graag met je naar „The Gaiety" gegaan, maar ik heb nu eenmaal beloofd Baron Rosenthal's „knalfuif" bij te wonen."

„Ik wist niet, dat je relaties onder den adel had," merkte ik droogjes op.

Roxton liet een hartelijken lach hooren. „Zijn adel is nu niet bepaald het eerste, dat je aan den man opvalt, Reggie. Baron Johann Rosenthal is een schatrijke parvenu van het meest vulgaire type. Een paar toevallige ontmoetingen in een restaurant en een theater waren hem voldoende om een kennismaking aan te knopen en aangezien het mijn dubbele carrière niet anders dan ten goede kan komen, als ik den mensch in zijn meest varieerende soorten bestudeer, heb ik mij daartegen niet al te zeer verzet. Nu liep hij al eenigen tijd rond met het idee, al zijn vrienden te vereenigen op wat hij een „knalfuif" noemde en met de eigenaardige jovialiteit, die dat soort menschen kenmerkt, werd ik, een toevallige bekende van een paar dagen, aanstands uitgenoodigd van de partij te zijn."

„Het zal niet van mij gezegd kunnen worden, dat ik je carrière in den weg heb gestaan," gaf ik niet zonder eenig sarcasme ten antwoord, „ga jij maar fuiven met je vriend, den baron. De taxi die ik voor ons tweeën besteld had, zal je goed te pas komen."

„Het huis is hier niet ver vandaan. Het staat in ditzelfde blok aan de westzijde. Ik zie bovendien niet in, waarom jij te voet naar den schouwburg zou gaan."

„My dear fellow," antwoordde ik, „The Gaiety" is een onmogelijke plaats voor een gentleman in z'n eentje. Ik betwijfel zelfs sterk, of hij er toegelaten wordt. Maar ik zal mij niet aan de proef wagen, want ik heb besloten thuis te blijven."

„Dan raad ik je aan, je te verschuilen vóór de chauffeur hier is," zei Roxton met een boosaardig lachje en verdween om zich te gaan kleeden.

Niet van plan om door deze teleurstelling mijn avond te laten bederven, installeerde ik mij in één der twee comfortabele clubfauteuils, die voor den haard stonden, met een kistje fijne Havana's, een karaf cognac en een hoogst interessant boek van Benson, „The Room in the Tower".

Al spoedig begonnen de bizarre, geheimzinnige verhalen hun suggestieve bekoering op mij uit te oefenen en ik nam mij voor Roxton's thuiskomst af te wachten.

Het is merkwaardig, hoe snel ook een in het minst niet zenuewachtig mensch den invloed van zulke

— mits met een meesterhand geschreven — lectuur gaat ondervinden, als hij zich 's avonds alleen weet in een groot huis.

Het was nog niet zoo lang geleden, dat Roxton mij prees als een man, „die nooit spoken zag", maar in weerwil daarvan geraakte ik nu toch langzamerhand in een gespannen toestand, en zag ik schichtig om mij heen bij elk toevallig geluid, dat zich voordeed. Ik geraakte zóózeer geabsorbeerd in het luguber-interessante boek, dat mijn sigaar uitdoofde, mijn glas onaangeroerd bleef staan en ik het begrip van tijd verloor.

Wel had ik den vagen indruk, dat het al laat was, toen ik, onwillekeurig even opziend bij het omslaan van een blad, met een ruk overeindsprong van mijn stoel.

Tegenover mij, in den tweeden fauteuil zat mijn vriend Roxton, lui achterover leunend, de beenen over elkander geslagen. Hij had den laatsten tijd een ware passie ontwikkeld voor dit soort verrassingen, maar ik kan niet zeggen, dat ze mij altijd evengoed smaakten.

„Gezien nog van het feit, dat mijn hart bonsdevan den onverwachten schok, was het idee, dat hij ongemerkt was binnen gest open en mij daar nu al wie weet hoelang zat te bestudee-

ren, in hooge mate irriterend. — „Wat beteekent dit?" riep ik driftig. „Hoe voor den duivel..." Hij hief zijn hand open en ik zag, dat hij in een bijzonder ongemakkelijke stemming was.

„Kalm wat, kereltje," zei hij op eenigszins smalenden toon, „niet zulke groote woorden. Je moest allang in bed liggen in plaats van je hier te zitten opwinden met een sprookjesboek." Ik zweeg verontwaardigd, hij bleef mij met halfgesloten oogen aanstaren.

„Hoe laat denk je wel, dat het is?"

„Hoe laat, weet ik dat? Twaalf uur, misschien half een."

„Verrukkelijk! Onnavolgbaar! Je legt zoo nu en dan een waarlijk verfrisschende naïveteit aan den dag, Reggie. Binnen eenige seconden zal de klok kwart over twee slaan." Goed, het was een paar uur later dan ik dacht, wat maakte dat uit? Wie van ons tweeën had hier eigenlijk de meeste reden om uit zijn humeur te zijn?

Roxton hulde zich nu in een somber zwijgen, maar ik kon zien, dat er iets broeide.

„De bende, de proletenbende!" barstte hij eindelijk los.

Ik legde mijn boek terzijde en geeuwde. Weinig of geen belangstelling te toonen, was een onfeilbaar middel om hem aan het praten te krijgen.

„Ik zeg je, dat het een moordhol is! Alle ethische en aesthetische begrippen, alle artistiek gevoel, alle hogere idealen worden in dat huis met knuppels doodgeranseld.

De vrienden van den

DE VROUWELIJKE LONDENSCH POLITIE

De vrouwelijke politie-agenten te Londen zijn thans voorzien van motorfietsen met zijspan. Met hun tweeën doorkruisen zij nu in snel tempo de stad teneinde hulp te verleen, waar die noodig is. Op de bovenste foto ziet men het slachtoffer van een vergiftiging naar het hospitaal overbrengen: de onderste foto werd genomen terwijl zij een verdwaald kind opnamen.

baron zijn een stel schatrijke knapen van om en bij de vijftig, die allen zonder uitzondering hun wijn drinken als water en met elkaar wedijveren in grofheid. Er is er niet één bij, die zijn geld ook maar onder een schijn van zaligheid verdient. O, de verhalen van de schunnigste zwendelarijen, die ik vanavond heb moeten aanhooren, en de vulgaire grappen, en de bulderende lachsalvo's! Het is niet te beschrijven Reggie, niet te beschrijven!

Op een gegeven oogenblik had de gastheer den wansmaak zijn gezelschap het halve huis door te slepen om het met veel pronkerig vertoon zijn wijnkelder te laten zien. Ontelbare rekken, volgeladen met de edelste soorten. Het is een schande, dat de wet aan zulke kerels het bezit daarvan niet verbiedt! Liever zag ik den heelen voorraad tot den laatsten druppel in zee vloeien, dan dat er één glas zijn weg vond naar hun zwelgende keelgat."

Roxton, die zichzelf altijd zoozeer meester was, wond zich op in edele verontwaardiging. Ik begon te begrijpen wat een kwelling deze avond voor hem met zijn fijngevoelige natuur was geweest. „In een hoek stond een partij manden, beschilderd met klinkende namen," ging hij voort.

„Een nieuwe zending oude wijnen", zei Rosenthal met een

vetten lach, terwijl de vrienden groen werden van jaloezie. Toen het gezelschap weer gezeten was, volgde een snorkerig vertoog van den baron, over de kostbare inrichting van zijn huis, waarop natuurlijk de vrienden zich ook niet onbetuigd lieten. Wel, er zijn schatten aan weggesmeten en toch zeg ik je Reggie, dat er in heel dat overladen paleis niets is, dat van eenigen goeden smaak getuigt, niets, waarvoor ik mij ook maar de minste moeite zou willen geven. En wat zijn geld betreft, al gaf zijn brandkast niet meer werk dan een kinderspaarpot, ik zou er niet aan willen beginnen."

Ik knikte en bedacht intusschen, hoe hij zich dit alles bespaard zou hebben, als hij met mij naar den schouwburg was gegaan.

„Toen ik wegging — ik had geen minuut langer moeten blijven of ik had een half dozijn van die kerels op hun grijnzende tronie geslagen — was het feest nog in vollen gang. Het personeel scheen zich eveneens op charmante manier te vermaken; uit de bedienden-hall klonk althans een lustig gebrul, maar er was niemand, die naar mij omkeek. Toen heb ik mijzelf maar geholpen en ik zwoer een duren eed, dat Baron

Rosenthal mij 't plezier van dit avondje zou betalen."

„En ik dacht, dat..."

„Je dacht goed, Reggie. Ik koester een diepe verachting voor Rosenthal's eigendommen, maar daarvan zonder ik uit de vloeiware."

„Dus je wilt..."

„Precies m'n jongen. Ik sta versteld van je logischen gedach tengang. Dit maatschappelijk uitwas is nog het beste te opereren aan zijn wijnkelder."

„Maar hoe kun je nu toch..."

„Bedaar, Reggie! We zullen misschien eenige uren moeten werken als koelies voor slechts een

paar honderd pond waarde, maar het resultaat zal den baron in grooter woede doen ontsteken, dan het verlies van een miljoen in contanten. Als je den verliefden blik had gezien, dien hij op zijn „nieuwe zending, „oude wijnen" wierp, zou je dit met mij eens zijn."

„M'n beste Jack," zei ik, „je moet niet verbijsterd staan, als op dit uur van den nacht mijn hersens niet meer met hun bekende snelheid werken. Denk je werkelijk, dat het je zal gelukken, die zware manden twee straten ver te slepen, zonder dat iemand 't merkt, om nog niet eens te spreken van het gevaar van ontdekking dat je in een huis vol menschen loopt?"

Roxton zag mij aan met zijn meewarigsten glimlach. „Je grootste fout is, Reggie, dat je veel te vlug een conclusie trekt en bovendien nooit iemand laat uitspreken. Tracht jezelf een oogenblik te beheerschen, dan zal ik je mijn plan ontvouwen. Voor ik vertrok, heb ik nog even een onderzoek in den wijnkelder ingesteld. De deur daarvan bevindt zich in een soort van sousterrain, dat eenige ramen heeft, die juist boven den beganen grond uitkomen. Deze deur heeft geen slot en wordt alléén aan den buitenkant gesloten met een paar zware grendels. De kelder zelf schijnt zich voor een deel onder een binnenplaats of tuin uit te strekken, er is althans in het plafond een getralied lichtrooster, dat in de buitenlucht uitkomt.

Je ziet, dat het kinderspel is, om in den kelder te komen; de eenige moeilijkheid is het vervoer van den wijn, zooals je logisch brein terstond inzag, en dat is nu juist, waar jij in het spel komt. Je zult verscheidene hulpmiddelen tot je beschikking hebben, te weten: een katrol aan een langen arm, een stevig touw van formidabele lengte, een korfje en een groote mand. Terwijl ik die dingen opzoek, kan je je voorbereiden tot een tocht over de daken."

Met deze raadselachtige woorden verliet hij het vertrek. En dat noemde Jack Roxton iemand zijn plan ontvouwen!

Als ik op dat oogenblik naar bed was gegaan, had ik geen droom kunnen hebben, die fantastischer was, dan de werkelijkheid, die nu volgde.

Tien minuten later waren we op het dak, de mand, waarin de rest geborgen was, tusschen ons indragend. Het was aartsdonker en ik verwachtte elk oogenblik, dat mijn volgende stap in de ijle lucht zou zijn. Tot mijn groote vreugde waren de meeste daken vlak, maar toch was het een weg vol bochten en kronkels en verraderlijke muurtjes en schoorsteenen

en lantaarns. Roxton ging voorop en liep even onbewogen, alsof er een helder zonnetje scheen, met verrassende juistheid de goede richting aangevend. Na eenigen tijd hield hij stil. „We zijn er Reggie. Pas op, dat je je nek niet breekt, want het adellijk dak ligt een eindje lager dan de andere.”

Big Ben sloeg kwart voor drie, de heele tocht had geen vijf minuten geduurd! Roxton was den dakrand genaderd, en boog er zich gevaarlijk ver overheen. „Zie je nergens een brandladder of een afvoerbuis Reggie? Anders zal ik genoodzaakt zijn langs het touw af te dalen. Ha, daar is een ladder, maar de eerste sport is een paar meter onder het dak.” Hij vischte het touw uit de mand, bond het eene eind om een schoorsteen en liet zich glijden. „Wacht hier zoolang en trek het touw op,” zei hij, terwijl zijn hoofd over den rand verdween.

Ik wachtte; ongeveer met dezelfde gewaarwordingen als een kind, dat alleen gelaten wordt in een donkere kamer. Ik hoorde mijn horloge tikken in mijn vestzak, een huiselijk geluid in de huiverige stilte. Mijn oogen begonnen wat te wennen aan het duister, maar dit deed mij des te duidelijker inzien, dat ik nooit alléén mijn weg zou kunnen terugvinden. Een steentje, dat vlak voor mijn voeten viel, schrikte mij op uit mijn sombere overpeinzing. Over den rand kijkend, zag ik Roxton op de ladder staan; even later was hij naast mij.

„Kom mee Reggie, naar den anderen kant.”

Hij mat een aantal passen uit en maakte den katrolarm met een klemschroef vast in den gootrand.

„Luister nu eens goed, beste jongen,” begon mijn vriend op meesterachtigen toon. „In deze positie bevindt zich het katrol juist boven het lichtrooster van den wijnkelder, dat ik al heb losgewerkt. Tot mijn spijt is het gat veel te klein voor een man, ik zal dus een ruit uitsnijden van het sousterrain. Jouw heele werk bestaat in het voortdurend ophijschen en ledigen van het korfje, dat ik beneden telkens weer vullen zal. Als je kunt halen, geef ik een ruk aan het touw. Houd goed in het oog, dat we verloren zijn, als er een flesch valt en help me nu nog even op de ladder, dan kan de operatie beginnen.”

Zooals gewoonlijk nam hij weer al het gevaar voor zijn rekening maar hij sloeg geen acht op mijn protest en eenige minuten later was ik aan het halen en vieren, alsof ik den heelen dag nog niets anders gedaan had.

Het korfje kon drie flesschen bevatten, dat beteekende vijftien keer hijschen voor elk anker. Toch ging het vrij snel, de rukjes aan het touw kwamen met groote regelmatigheid, van tijd tot tijd even onderbroken, als Roxton een nieuwe mand opende en weldra was een deel van het platte dak overdekt met eenige honderden flesschen. Ik kon niet nalaten af en toe een straal van mijn zaklantaarn te laten vallen op de etiketten en de namen alleen deden mij al watertanden.

Roxton koos zijn merken met zorg, als een ware fijnproever. Chablis, Richebourg (waarschijnlijk een speciale attentie voor mij, want hij wist, dat ik een eerste Bourgogne-liefhebber was), Chateau Guiraud, Canteiro, Heidsieck, Pommery en Greno. Met stijgend enthousiasme werkte ik voort.

Toen, — Roxton had juist weer een nieuwe mand geopend — hielden de rukjes aan het touw abrupt op.

Ik wachtte, kalm in 't eerst, toen met groeiende ongerustheid. Wat beteekende dit? Waarom ging hij niet door? of als hij het hierbij laten wilde, waarom kwam hij dan niet terug?

Wat, als hij eens niet terug kon? Dit idee wilde mij niet meer loslaten. Er was in elk geval iets niet in den haak. Kon ik hier nu maar werkeloos blijven zitten, terwijl mijn vriend wellicht in gevaar verkeerde? Ik besloot te gaan kijken. Evenals ik Roxton had zien doen, alleen met heel wat minder elegantie, gleed ik langs het touw, tot ik de eerte sport voelde, toen begon ik snel te dalen. Het was of er geen eind aan die ladder kwam, en iedere seconde vermeerde mijn onrust. Eindelijk voelde ik een zacht-aarden grond. Het was hier beneden veel donkerder, dan op het dak. Ik voelde den muur naast mij, ik zag niets. Toch dorst ik geen licht maken uit vrees voor ontdekking. Op den tast begon ik voort te sluipen; plotseling kwam ik bij een hoek en zag ik een lichtbundel, die klaarblijkelijk uit een der ramen van het sousterrain scheen.

ehoedzaam kroop ik naderbij en zag naar binnen.

Dat beloofde wat!

Het sousterrain was gevuld met een joelende en tierende bende, klaarblijkelijk den baron en zijn gasten bij wie een dergelijk besluit van het feest bijzonder in den smaak scheen te vallen. Een groote kerel met een bulldoggen-gezicht en een stierennek, dien ik voor den baron hield, brulde bevelen in 't rond, waaraan geen sterveling eenige aandacht schonk. Een vijftal der belegeraars stond met een volharding een betere zaak waardig, op de kelderdeur te bonken.

Voor zoover ik den toestand begreep, scheen de bende lucht gekregen te hebben van Roxtons tegenwoordigheid in den kelder, waarop deze de deur aan den binnenkant gebarricadeerd had. Ik had hier nu genoeg gezien en ging ten tweeden male op zoek naar het kelderrooster, dat ik den eersten keer door de duisternis niet had opgemerkt. Zoodra ik den hoek omsloeg zag ik evenwel het touw hangen en even daarna knielde ik naast het gat op den grond. Ik kon slechts een klein gedeelte der ruimte overzien; Roxtons zaklantaarn lag op een kist en verspreidde een helder licht over de opengebroken

val, want je kunt onmogelijk door dit gat kruipen en dan is er geen andere uitweg, dan de deur, waarachter de bende bloedhonden je opwacht. En te oordeelen naar hetgeen ik er zoojuist van gezien heb, zal de energie er voorloopig nog niet uit zijn.”

„Maak je niet bezorgd, Reggie, over een paar minuten ben ik bij je. Ik heb alleen maar op je komst gewacht, omdat ik jouw hulp noodig heb. Dit touw is door een kwast-gat in de wig daaraan bevestigd. Alles wat je te doen hebt, is op mijn sein uit alle macht aan het touw te trekken, zoodat de wig losschiet.”

„Ja, goed. . .” antwoordde ik twijfelachtig en Roxton verdween, maar was onmiddellijk weer terug.

„Zeg, Reggie!”

„Ja?”

„We moesten een mop hebben met die lui; steek je eene been door het gat en trek dat omhoog, zoodra je de deur hoort openvliegen, dan zullen ze in geen tien jaar begrijpen hoe een man door die nauwe opening ontvluchten kon.”

Eenigszins onwillig stemde ik ook hierin toe, stak mijn linkerbeen door het gat en wachtte Roxton's sein. Toen trok ik.

In mijn ongemakkelijke positie kon ik slechts weinig kracht uitoefenen maar na herhaalde rukken slaagde ik er in de wig los te trekken. Een donderend hoezee weerklonk en ik wist niet hoe gauw ik mijn been bergen zou.

Hoe de zaak zich precies toedroeg, vernam ik later uitvoerig van mijn vriend. Met behulp van een paar manden had hij zich op een soort van bint geheschen, dat men op een zolder hanebalk zou noemen en dat horizontaal van den overliggenden muur tot even boven de kelderdeur liep.

Zoodra deze laatste openvloog, stormde de heele bende naar het roostergat. (Roxton was te verstandig geweest, om mij vooruit te zeggen, dat mijn been als lokaas dienst moest doen) en toen de laatste man binnen was, liet mijn vriend zich vallen, trok de deur dicht en schoof aan den buitenkant bliksemsnel de grendels er voor. Een gehuil van woede steeg op, toen den heeren de situatie duidelijk werd.

Het verhitte hoofd van den baron rees door de opening waar-schijnlijk in de hoop, dat de rest wel volgen zou, maar zijn vierkante schouders bleken een niet te overwinnen hinderpaal. Ik greep het rooster, dat naast het gat lag en sloeg hem over zijn glimpenden schedel. Met een vloek van pijn deinsde hij terug en ik maakte hiervan gebruik om het rooster vast te schroeven.

In de schaduw achter mij klonk gedempt een vroolijk lachen, en een stem fluisterde:

„Een meesterlijke zet, Reggie.”

Een paar minuten later waren wij op het dak reeds druk bezig de buikige flesschen in de meegebrachte mand te laden. Vier keer maakten wij den tocht over de daken, vóór de geheele buit binnen was. Bij de laatste maal wischten wij zorgvuldig met stof-fer en natte dweil alle sporen van ons verblijf uit.

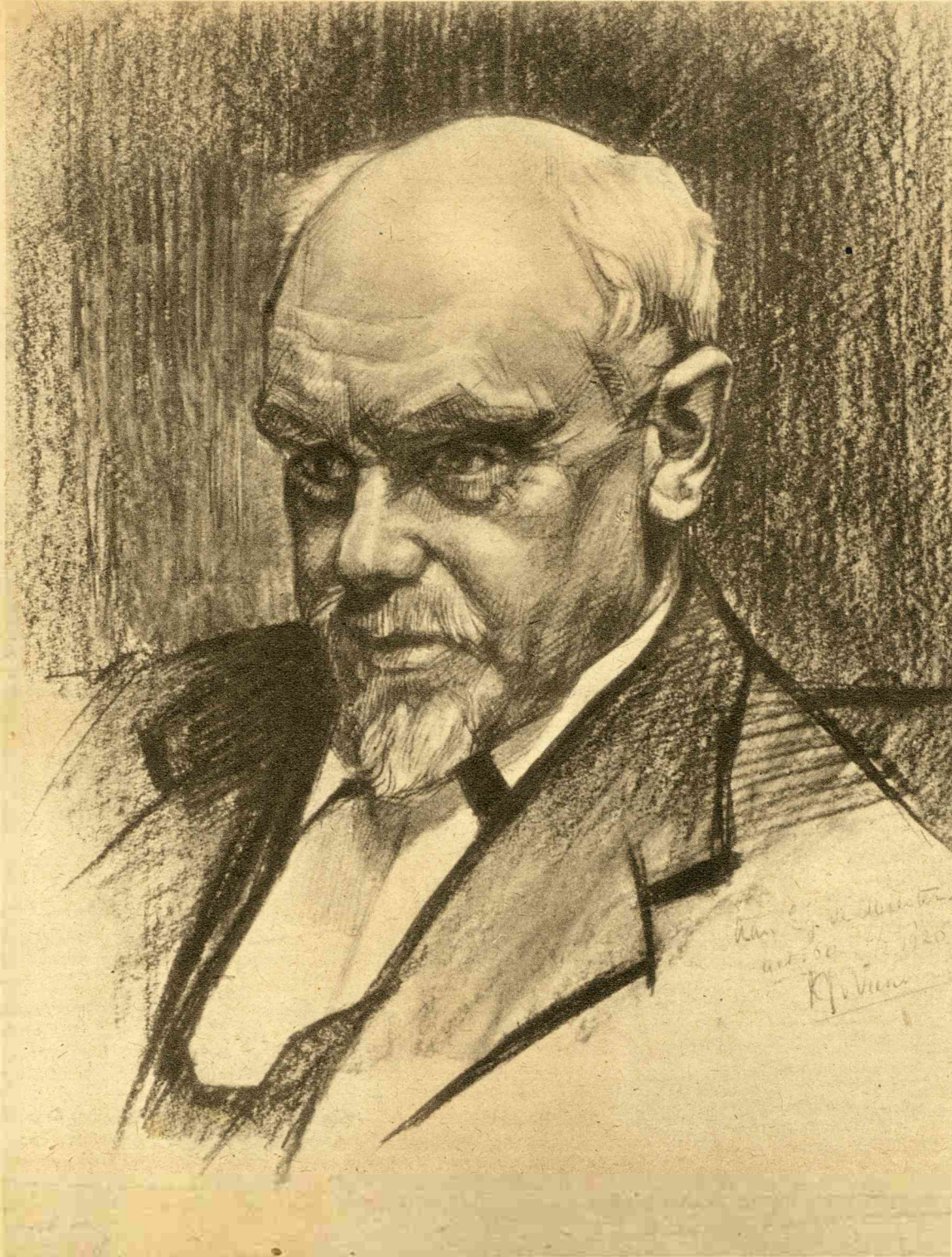
Toen eindelijk alles afgeloopen was en ik met innig welbehagen een flesch Chablis opentrok, zei Roxton:

„We hebben nog nooit zoo hard gewerkt, voor zulke naar verhouding onbeduidende resultaten, maar ik zou dit avontuur niet graag gemist hebben.”

Toen presenteerde hij mij een sigaret uit een gouden koker met een fijn-geciseleerd monogram.

„Ja, 't mag er wezen, Reggie,” zei hij als antwoord op mijn bewonderenden blik. „De baron schijnt eens in zijn leven een geschenk van een gentleman gehad te hebben. Maar hij kon er zich niet als een heer van bedienen. Dus nam ik het hem af.”

„Aardig monogram,” zeg je? Ja; Johann Rosenthal's eenige verdienste is, dat hij dezelfde initialen heeft als ik.”

JOHAN DE MEESTER.

de bekende schrijver en journalist, die 6 Februari i.l. zijn 60sten verjaardag vierde. Bovenstaand fraai en wèl-gelijkend portret is ter gelegenheid van dit verjaarsfeest geteekend

door K. J. van Veen.

manden, stroohulzen en flesschen op den vloer; van mijn vriend zelf zag ik geen spoor.

„Psst, Jack!” riep ik zachtjes.

Een seconde later verscheen zijn gezicht voor de opening. „Hallo, Reggie!” zei hij met een vroolijke flikkering in zijn oogen.

„Jack, wat is dit voor een toestand?”

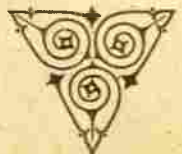
„'n Weergalooze pech, old chap. Een flesch in een der rekken sprong met een flinken knal uit elkaar en een oogenblik later hoorde ik de heele bende de trappen afstormen, hoewel ik nóg niet begriip, hoe de kerels het gehoord hebben met al dien wijn in hun corpus.”

„Wat maken die lui een lawaai, is er geen kans, dat ze de deur inslaan?”

Mijn vriend grinnikte met groote zelfvoldaanheid.

„Ik heb een wig geslagen tusschen drempel en deur. Hoe harder ze bonken, hoe meer ze de deur vastwerken.”

„Alles goed en wel, Jack, maar je zit hier als een rat in de

VAN EEN MUISJE DAT EEN STAARTJE HAD...

SCHETS DOOR DO MUSBACH

Mevrouw Lies was negentien jaar oud en haar echtgenoot had den leeftijd van twee en twintig jaren bereikt, toen zij trouwden.

Na gedraag, gesjouw en beloftens van honderd gulden belooning hadden zij het geluk niet om een bescheiden woning in deze woningloze tijden te mogen vinden, dus kwamen zij terecht in een duur pension. Zij huurden er een ongemeubileerde suite, meubileerden de kamers gezellig in oudhollandschen stijl; langs de muren op planken stonden voorwerpen van tin en koper, eenige kostbare gravures gevat in antieke lijsten verhoogden de schoonheid van het intérieu. Van hun bescheiden inkomsten konden zij er toch wel komen maar... de huur! Die was feitelijk te hoog voor Wim, Lies' echtgenoot, zijn beurs. Doch het was kiezen of deelen! Anders bleven zij dakloos.

Eens op een avond had Wim vergadering en bleef zijn vrouw alleen thuis. Zij hoopte dat Pim, zooals zij haar man noemde, niet laat thuis zou komen en zette zich aan de nieuwe tafel neer, ijverig bordurend aan een handwerk. Ze liet het werk even rusten en keek eens rond, een gelukkige uitdrukking was op haar gelaat. Mooi deed de groen-zijden lampekap, dacht zij, en wat gaven bloemen toch schoonheid! Kijk nu, die rozen in de vaas op tafel, zoo gloedtintig, fluweelig, mooi... dacht zij. Haar blikken keken de geheele kamer rond totdat...

Zonder overdrijving werden hare oogen zoo groot als kleine theeschoteltjes. En de oogen van mevrouw Lies staarden maar, griezelig om te zien, naar één punt, naar den hoek bij het buffetje. Daar tippelde heel vlug en zacht als een grijs balletje op pootjes een... muis, knabbelde aan een koekjeskrumel, schoof vlug heen en weer. Een muis!

In minder dan geen tijd lag het fraaie borduurwerk op den grond en zat mevrouw Lies midden op de tafel. De vaas met rozen viel om, het water beparelde gelijk een klein meer het nieuwe sarong-kleed, dat de tafel versierde. Zij trok den rok strak om de beenen, bleef zoo zitten, gelijk een steenen afgodsbeeldje op een étagère. De muis, een zeer brutale muis, negeerde dit alles, schóof over het linoleum vlugjes heen en weer. Toen greep mevrouw een boek en wierp dit met alle kracht die in haar was, naar het ongedierte. Het boek raakte

zeer onderdanig, want ze waren beiden bang voor de mevrouw van het pension, omdat ze steeds zei: „O, in deze tijden verhuurt men direct... prijzen, prijzen... zooveel geld als men wenscht!”

Elk oogenblik dachten ze dan ook hun congé te krijgen of weer „opgeslagen” te worden.

Mevrouw verscheen. Een soort man-wijf. Wim en Lies geleken kostschoolkinderen tegenover deze dame. Ze had werkelijk aan 't hoofd van een kurassiers-regiment kunnen staan.

„Neemt u plaats, mevrouw,” noodigde Wim uit.

„Dank-u, mijn tijd is zeer bezet... wat had u?” vroeg deze dame zeer uit de hoogte.

„Ja, kijk u eens... wij hebben last van...”

„Een muis!” vulde Lies aan.

„Een muis? Mais fi-donc en is u daar bang voor... neen maar! En laat u mij daar al die trappen voor klimmen? Dat is heusch te dwaas en wat wilt u nu?” vroeg mevrouw.

„Hebt u soms een kat in huis?” vroeg Wim flink.

„Een kat? Een kat? Ik kan geen dieren uitstaan en die mogen in mijn huis... enfin, ons gesprek is zeker geëindigd, er wacht mij een douarière om de beneden-suite te huren, zij zal zeer veel betalen. Een kat... een kat in mijn

als mevrouw hier het bemerkt of Cor, de meid... neen, daar is geen sprake van. Enfin, ons doel is bereikt... de muis is weg.”

Dien avond gingen zij op een soirée. Wim kwam wat laat van kantoor, ze moesten haastig voortmaken, vooral Lies had lang werk met haar modern kapsel.

„Kom nu!” riep Wim ongeduldig.

„Jááá!” gilte Lies en ze rende de trappen af... de auto stond voor...

„Gunst!” schrikte ze, opwippend van 't bankje.

„Wat?” vroeg Wim verschrikt.

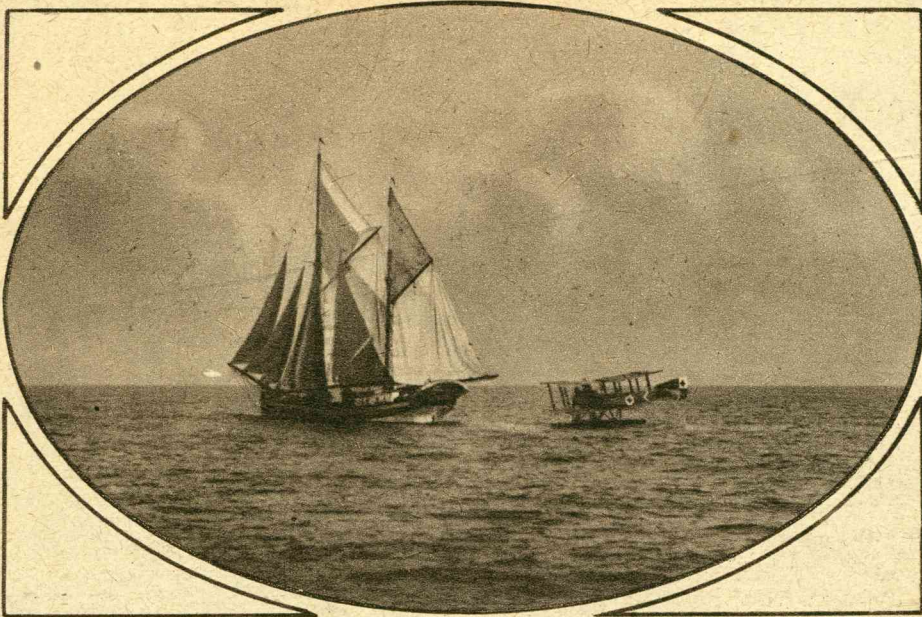
„Ik geloof... ik weet niet zeker... jij maakte zoo'n haast, of ik de deur... van de slaapkamer wel dicht deed en... de poes... zullen we terugkeeren Wim?”

„Onmogelijk!” was het antwoord. „We zijn al zoo laat!”

Dien nacht keerden ze ongeveer half drie huiswaarts. Lies bemerkte dat de slaapkamerdeur open stond. Ze doorzocht heel de suite. Nergens was de logé, de kleine kat, te vinden. 't Gaf een ware consternatie; ze huilde en snikte, wierp kasten open en dicht, kroop onder de ledikanten.

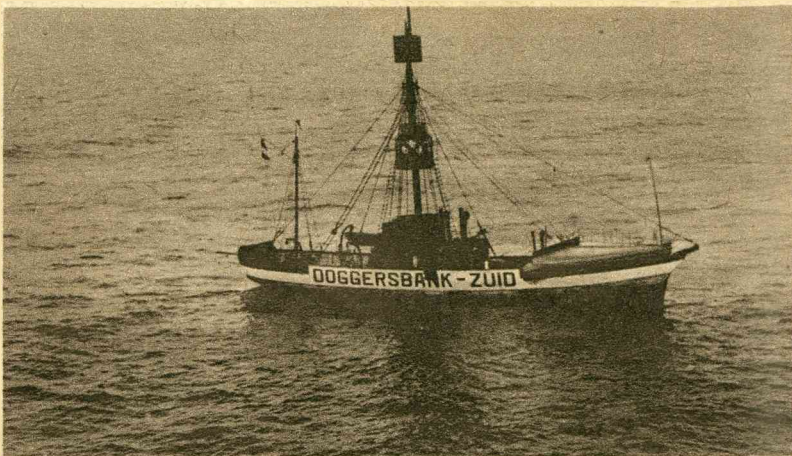
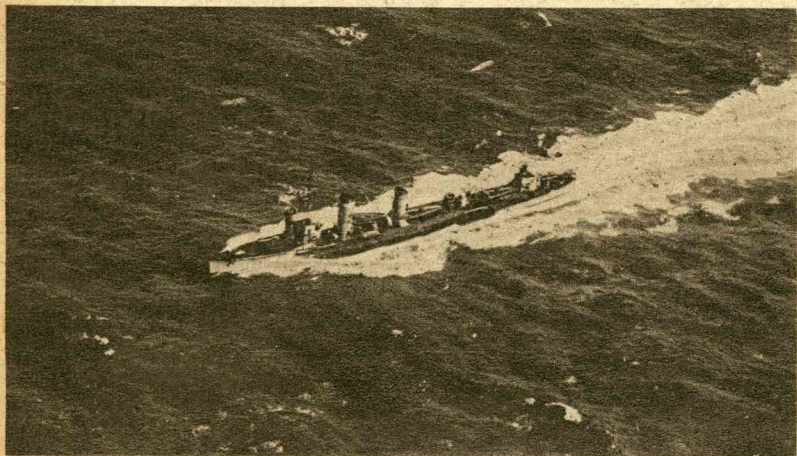
„Jij maakte ook zoo'n haast om weg te komen, anders had ik de deur wel gesloten!” snikte mevrouw Lies. „O, die vrouwen!” zuchtte Pim.

Freule Clasina was een dame op leeftijd en volgens Cor, de gediensstige, de deftigste en rijkste bewoonster van het pension. Deze freule nu ging op reis. Zij was altijd hoogst nerveus. Wanneer zij uit de stad ging en de trein vertrok om tien uur zooveel, dan kon men er zeker van zijn dat de freule om acht uur reeds in de wachtkamer van het station zat. Dit was nu eenmaal haar aard. Cor bracht haar, dragende een grijslinnen met boterbloemen geborduurd reiszak. Na zeer lang wachten kwam de trein voor en steeg de freule in een eerste-klasse-dames coupé. Cor, geduldig, stond op het perron, de reiszak der freule nog in de handen. Totdat Cor een gil slaakte en de reiszak over het perron wierp, waardoor eenige haken lossprongen en Cor zeer unlady-like „Wel potverdikkeme, dat piept!” uitschreeuwde. Een bejaard heer, die haast had, struikelde over den geworpen zak, gelukkig zonder zich te bezeeren, werd overeind geheschen door Cor en 'n witkiel. Uit den geworpen reiszak

MET EEN Vlieg-TUIG BOVEN DE NOORDZEE.

Een onzer lezers zendt ons de foto's, op deze bladzijde gereproduceerd en genomen vanuit een vliegtuig boven de Noordzee. De bovenste stelt voor een watervliegtuig, dat een Hollandsch Zeilschip praait; de linker foto is die van een torpedoboot in volle zee; op de rechter het bekende lichtschip Doggersbank Zuid.

een schemerlampje op een piedestal, de lamp kantelde, het glas brak en de vette olie-massa vloeide over het nieuwe karpert. De muis geschrokken, verdween, maar kwam dadelijk terug. Nu trok mevrouw haar rechterpantoffeltje uit en wierp dit voorwerp door de kamer, ook dit trof het doel niet, maar vloog tegen de deur die juist geopend werd. Meneer Wim, de echtgenoot, stapte binnen, ving juist het pantoffeltje op. De ontvangst vond hij vreemd, maar nog vreemder vond hij zoo zijn vrouw te zien zitten en wel midden op de tafel.

„Maar Lies!” begon hij.

„Stt... stt...” fluisterde mevrouw heesch van emotie, vinger tegen de lippen gedrukt... „wat 'n avond... hemel, wat 'n avond... daar is 'n muis!”

„Mensch je bent...”

En meneer Wim wees op zijn voorhoofd.

Dit was te veel voor haar geschokte zenuwen. Ze begon te huilen zonder ophouden.

Dit maakte meneer geheel van streek en hij zei: „Doe nou niet zoo gek Lies, aanstellerij houd ik niet van, kom van de tafel af... voor een muis... een muis!”

Mevrouw vond haar echtgenoot op dit moment een tiran, hoe lief hij anders ook voor haar was.

Zij nijdigde vinnige woorden terug...

Het was hun eerste twist...

Maar Wim had na twee dagen ook genoeg van den brutalen indringer, die maar, geheel niet schuw, rondkuierde. 't Werd te erg. Overal knabbelde hij aan. En dus besloten zij de mevrouw van het pension om raad te vragen. Ze belden de gediensstige, Cornelia, die dadelijk verscheen.

„Cor, zou je mevrouw eens willen roepen?” vroeg Lies

huis... nooit! Mevrouw... Meneer... u moet mij voor zulke nietigheden nooit meer laten roepen, mijn tijd is kostbaar...

Toen verdween de mevrouw van het pension.

„Da's jouw schuld!” zei Lies, geheel verslagen.

„Wat is mijn schuld nou weer?” vroeg Wim.

„Je hadt niet over een kat moeten spreken maar over een val... je wist toch dat ze bang voor katten is...”

„Och... weet ik veel!” bromde Wim kwaad.

Dien avond gingen ze op bezoek bij kennissen. In een mandje lag een poes met drie jonge katjes. Lies was opgetogen, neen maar, wat 'n schattige kopjes en ze speelden zoo leuk! En plots wist ze...

„Wim, als wij een van de drie, dat zwartje, eens eenige dagen te leen vroegen... als muizen katten ruiken zijn ze weg ook, toe zeg, vraag het eens!”

„Maar als de mevrouw van het pension het merkt of de meid,” schrikte haar echtgenoot.

„Och, welneen. Ik sluit hem wel goed weg. Ze komt nooit boven... toe, zeg!”

En zoo gebeurde het, dat Mevrouw Lies en Meneer Pim 's avonds huiswaarts togen, met een city-bag, die eenigszins geopend, lucht verschaftte aan een klein huisdier.

't Katje was er. De muis verdween spoedig.

„Zie je wel man?” triomfeerde mevrouw en ze pakte en knuffelde het leuke diertje, dat uit haar armen wegwipte en elegante sprongetjes maakte. Drie dagen was de logé, nu moest hij den volgende dag weer huiswaarts keeren.

Lies huilde half. „'k Zou 'm zoo graag hier houden, Pim, 't is 'n schat, 'n dot!”

„Dát gaat toch niet kind! 't Beestje wordt grooter...

gluurden schuw rond de oogjes van 'n katje, 't verloren voorwerp, uit de kamer van mevrouw Lies ontglipt. 's Avonds was hij op inspectiegegaan, was in de freule haar kamer terecht gekomen en was toen in den reeds gereedstaanden reiszak gekropen. Om Cor en den zak verzamelden zich vele nieuwsgierigen. De freule zat al opgesloten in de coupé, kon het portier niet openen, sloeg wild met haar parapluie tegen het raampje aan, dat barstte, zoodat proces-verbaal werd opgemaakt. Met vereende krachten daalde de freule nu geheel nerveus, weer uit de coupé. Gelukkig voor het diertje was zij lid van de dierenbescherming en nam het doodelijk verschrikte beest mee terug naar het pension. De lust tot reizen was geheel bij haar vergaan. Achter haar sjokte Cor met den reiszak. De mevrouw van het pension stelde direct een streng onderzoek in wie dieren in haar huis binnensmokkelde. Wee hem of haar!

Mevrouw van het pension wist nu wie de schuldigen waren. Wim wilde zich vriendelijk en met 'n grapje van de scène afmaken. Mevrouw Lies zat te trillen op haar stoel, was de onderdanigheid zelf.

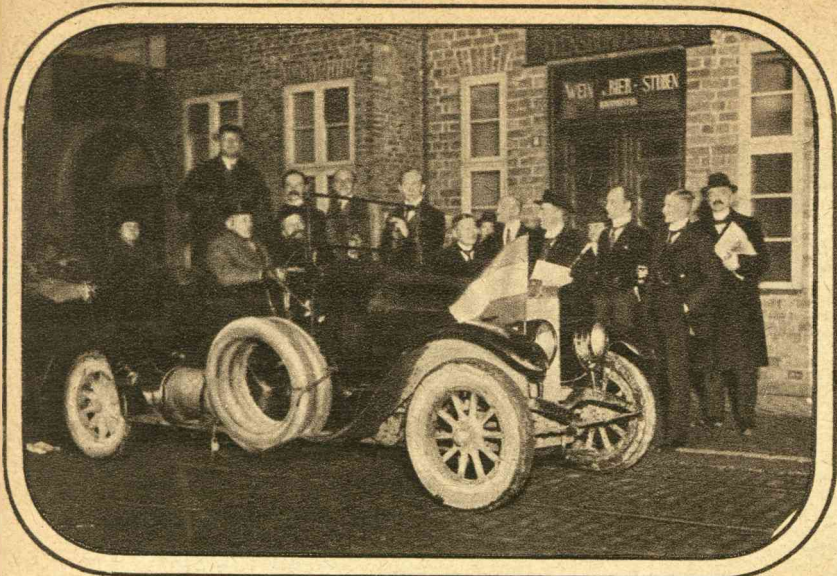
Toen kwam het lang gevreesde...

De mevrouw van het pension of beter de kurassier stond hoog opgericht voor Lies, zei onbarmhartig-wreed:

„En ziet u, zulke smokkelpartijen duld ik niet in mijn pension... bovendien, ik kan aan een zeer gefortuneerd Indisch planter, deze suite verhuren voor een zeer hoogen prijs... dus volgende maand heb ik liever dat u beiden vertrekt... voor een zeer hoogen prijs... zeg ik, kan men tegenwoordig verhuren!”

„Daar zit 'm de kneep!” zei Wim.

„Uw dienseresse, meneer...!” zei de kurassier en vertrok.

DE VOLKSSTEMMING IN SLEESWIJK-HOLSTEIN.
De Duitse staatscommissaris van Sleeswijk-Holstein, Dr. Köster, verlaat in den nacht van 25 op 26 Januari te 12 uur precies het land.

DE VOLKSSTEMMING IN SLEESWIJK-HOLSTEIN.
De laatste toespraak van den burgemeester van Flensburg tot de Duitse troepen.

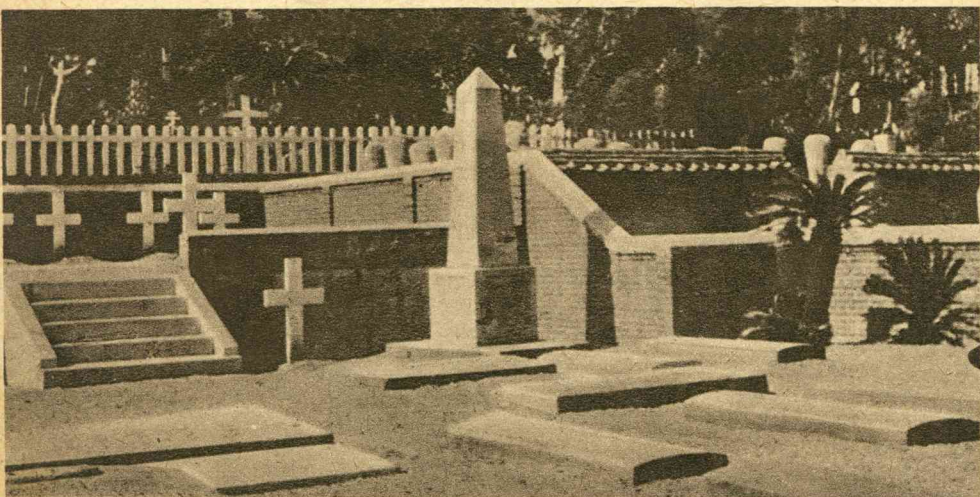
MGR. DIEPEN.

De nieuwe bisschop van 's-Hertogenbosch, Mgr. Arnold Frans Diepen.

DE VOLKSSTEMMING IN SLEESWIJK-HOLSTEIN.

De vertrekkende Duitse soldaten worden door het volk naar het station uitgeleide gedaan.

EEN HOLLANDSCHE MERKWAARDIGHEID IN JAPAN.

De Nederlandsche gezant in Japan, D. Baron van Asbeck, maakte een reis naar de oude nederzettingen der Hollanders te Nagasaki. De foto hierboven stelt de Hollandsche begraafplaats te Nagasaki voor; de foto hiernaast de poort dier begraafplaats, terwijl men op de kiek rechts den Ned. gezant ziet met een Japansch priester, den eigenaar van den grond van het Hollandsche Kerkhof.

Signalen uit een andere wereld?

Eenige dagen geleden heeft Marconi, de bekende uitvinder van de draadloze telegrafie, mededeelingen gedaan over geheimzinnige teekens, die door Marconi-stations in Engeland en Amerika zijn waargenomen. Deze „signalen”, die aan de buitenlandsche groote pers veel kopij leveren aan interviews met min of meer bekende geleerden, hebben zoowel bij het groote publiek als bij de geleerde wereld heel wat belangstelling gewekt.

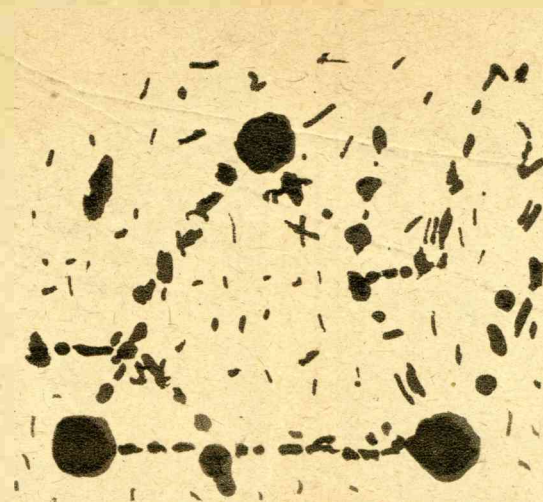
En waarop komt de zaak, in 't kort, nu eigenlijk neer? Wel, sinds eenigen tijd — men spreekt zelfs van vóór en tijdens den oorlog — hebben stations voor draadloze telegrafie in Amerika en Engeland lucht-trillingen waargenomen, die *niet* op onze aarde hun oorsprong kunnen hebben. Men leidt dit laatste af uit het feit, dat deze „signalen” *overal even sterk* zijn, wat alleen het geval kan wezen als het „zend-station” ver buiten onzen dampkring ligt.

Wat deze „signalen” beteekenen? Men weet het niet. Alleen heeft men, behalve 't feit, dat ze van zéér ver moeten komen, ook kunnen constateeren, dat ze met een zekere *regelmaticheid* worden waargenomen, en hieruit hebben sommige geleerden — o. w. bijv. de amerikaansche dokter Tesla — gemeend te mogen besluiten, dat ze hun oorzaak of ontstaan te danken hebben aan een „intelligentie”, m. a. w. de bedoelde signalen zouden het bewijs leveren, dat er buiten onze aarde op een of andere planeet *levende wezens* moeten zijn, die met ons door middel van draadloze telegrafie in verbinding willen komen.

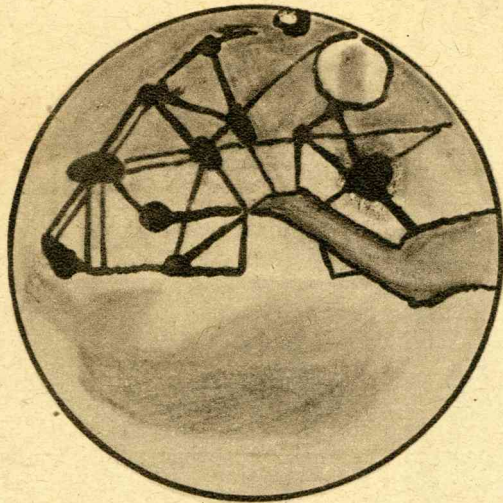
Zoals wij zeiden, zijn de geleerdste mannen in het buitenland reeds geïnterviewd en zij hebben, door hun meening ten beste te geven... de zaak even geheimzinnig gelaten als ze was. Marconi, naar zijn opinie gevraagd, zeide bijv.: „Het kan zijn, en het kan niet zijn, dat deze teekens van een andere planeet afkomstig zijn”. Edison acht de veronderstelling, dat ze van een andere planeet afkomstig zijn „niet verwerpelijk”. Flammarion, de groote fransche sterrekundige, verklaarde zich het meest aangetrokken tot de hypothese, dat de „signalen” zijn toe te schrijven aan elektrische golven van de zon uitgaande. Maar zegt hij, niemand kan aan den anderen kant de mogelijkheid ontkennen van een anderen oorsprong, m. a. w. ze kunnen ook wel van een andere planeet afkomstig zijn.

Men ziet, van al deze verklaringen is voor den gewonen sterveling geen heil te verwachten, en ze laten in zijn denken een even groot, zoo niet grooter vraagteken achter dan er reeds was. Alleen blijkt uit deze „verklaringen”, dat de kwestie of Mars al of niet bewoond is, wederom naar voren wordt gebracht, want natuurlijk wordt er, wanneer er van een *andere* bewoonde planeet wordt gesproken dan onze aarde, allereerst gedacht aan Mars, omdat men van haar al meermalen beweerd heeft, dat ze door intelli-

gente wezens zou worden bewoond. Prof. Lowell (de sterrekundige van Flagstaff, Arizona, Amerika) was van deze theorie een groot voorstander. En waarom? Wanneer men de planeet Mars onder gunstige omstandigheden en met een goeden teleskoop waarneemt, dan ontdekt men, dat ze overdekt is met een netwerk van lange, smalle lijnen als een

Kanalen op Mars? Deze twee teekeningen ondersteunen de meening, dat het slechts de afstand is, die de structuur van Mars als rechte lijnen doet zien. Men ziet op de linker tekening een aantal onregelmatige vlekken en strepen, die ineenvloeien in lijnenreeksen met ronde stippen op de plaatsen, waar zij elkaar snijden, (zie rechter tekening) wanneer men ze beziet op een afstand van 10 Meter.

Teekening van Mars, gemaakt door Prof. Lowell, op 18 Nov. 1910 in het Lowell Observatorium, Arizona, Amerika. Deze tekening toont aan, hoe men de planeet ziet gedurende de eerste vorst van het jaargetijde op Mars.

soort meetkundige figuur, die eenigszins aan een spinneweb doet denken. Het was Schiaparelli, die deze „kanalen”

voor het eerst in 1877 ontdekte. Volgens professor Lowell nu is dit netwerk zoo weinig natuurlijk, dat hij het beschouwt als een bewijs van het werk van hoog ontwikkelde wezens. Hij meent n.l. dat deze smalle lijnen kunstmatig aangelegde waterwerken zijn; of beter gezegd: gordels van plantengroei, gelegen aan zulke waterwegen en er door geïrrigeerd. Nu kunnen er natuurlijk geen kunstmatig aangelegde kanalen zijn, als deze niet zijn aangelegd door levende en denkende wezens. Dus, zoo besloot prof. Lowell uit zijn kanalen-theorie, op Mars wonen menschen. Dit is eenige jaren geleden. Toen men echter de planeet Mars later wederom door een beteren teleskoop waarnam, bleek, dat deze „kanalen” geen kanalen waren, doch een aantal onregelmatige

vlekken, die door den grooten afstand waarop wij Mars zien, ineenvloeien er zich slechts *voordoende* als kanalen. En met bovengenoemde ontdekking waren de kanalengravers van Mars weer voorloopig verhuisd naar het rijk der fantasieën.

Bovendien — er zijn twee vaststaande feiten, waarop wij met redelijkheid mogen aannemen, dat Mars niet bewoond kan wezen. Deze zijn: de enorme afstand van Mars tot de zon, en de zwakke werking der zwaartekracht op deze planeet. Hierdoor moet de gemiddelde temperatuur van Mars beneden het vriespunt liggen, zoodat de zeeën tot op den bodem zijn bevroren. En al nemen wij nu aan (wat beweerd wordt), n.l., dat de temperatuur, door den invloed der zomerzon in sommige streken van deze planeet, het ijs kan doen smelten, dan nog is dit maar voor zulke korte oogenblikken het geval, dat er zelfs geen sprake kan wezen van een *plantengroei* in de meest laagste en krachtigste vormen. Laat staan dat er *menschen* zouden kunnen wonen.

Het is dus niet heel waarschijnlijk, beter gezegd: in verband met de algemeen aangenomen onbewoonbaarheid van Mars, onmogelijk dat de „geheimzinnige signalen” van deze planeet afkomstig zouden zijn. Bovendien, hoe een grooten afstand zouden ze niet moeten afleggen! Zesduizend werelden zoo groot als de onze, zouden, indien zij naast elkaar geplaatst werden, nog niet voldoende zijn om de ruimte tusschen ons en Mars te overbruggen, zelfs niet op het tijdstip, dat ze het dichtst bij onze aarde staat. En toch is de middellijn van de aarde 12700 kilometer!

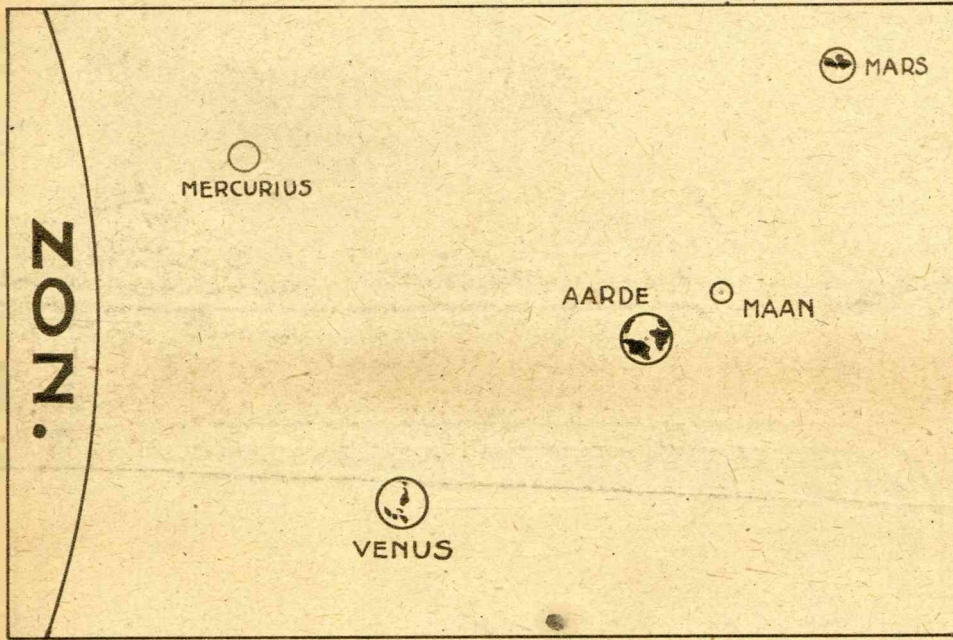
„Daarom”, — aldus redeneert ook Dr. Abbot, directeur van het observatorium der „Smithsonian Institution” te New York — „daarom zullen de signalen wel niet van Mars afkomstig zijn, maar eerder van Venus.” Deze planeet toch vereenigt, volgens Dr. Abbot, alle voorwaarden in zich, die tot het bestaan van leven noodzakelijk zijn. Zij heeft ongeveer dezelfde grootte als de aarde, en haar afstand tot de zon is kleiner dan die van Mars. Bovendien toont de bewolking rond deze planeet aan, dat er een voldoende hoeveelheid waterdamp is om de vegetatie en de hoogere vormen van leven in stand te houden.

Op deze gronden baseert Dr. Abbot zijn meening, dat Venus veeleer dan eenig andere planeet de eer toekomt het initiatief te hebben genomen om met ons te „correspondeeren”.

Ook aan deze „Venus-hypothese” gelooven wij niet. Gesteld: Venus is bewoond, en haar bewoners willen met ons in verbinding treden, maar waarom bezigen zij dan teekens, die hier door niemand verstaan of begrepen kunnen worden? Welke conclusie kunnen wij trekken uit luchttrillingen zonder *enigen* zin? De onvruchtbaarheid van een dergelijke „correspondentie” is van te voren na te rekenen en zal daarom niet door „intelligente” wezens worden begonnen.

Dus: de oorsprong der door Marconi en anderen waargenomen geluiden zal wel moeten worden toegeschreven aan atmosferische storingen. En dat men deze geluiden pas in de laatste jaren hoort, zal wel eenvoudig zijn oorzaak vinden in het feit, dat de draadloze telegrafie nog niet zoo heel lang bestaat, en pas in de laatste jaren een grotere uitbreiding heeft ondergaan.

P. L.

Een ruwe schets van de betrekkelijke grootte der planeten het dichtst bij de Zon, en — maar natuurlijk op een verschillende schaal — van hun betrekkelijke afstanden tot dat lichaam.

Wat wij, vrouwen, niet doen moeten

Ik heb,” zei Lizzie, en ze zwaaide triomfantelijk een Weldon heen en weer, „een avondtoilet uitgezocht. Zwarte charmeuse met tulle, véél tulle, en een héél laag vierkant décolleté. Kijk,” ijverde ze wijzend op een plaatje dat wemelde van strikjes en kantjes en lintjes, en vlinder-tulle, „dit...”

Ik keek van het plaatje naar haar, en omgekeerd. Het japonnetje was goed voor een Engelsch pop-vrouwtje, een niemendal-girle, fijn, maar zonder botjes. Lizzie, na de komst van haar tweede baby een gezellige dikke tante met een hals waarin een rimpel lag van welgesteldheid, zou dat sprookjestoiletje kleeden als een zijden pyjama een koetje. Maar ze was zoo enthousiast.

„Jaap zegt dat ik nu zoo zoetjes aan ook wel wat meer gekleede dingen kan nemen. Hij vindt die overhemd-blouses zoo kinderachtig, vooral die met een lage hals...”

„Kwast,” pruttelde ik. En ik redeneerde met Lizzie: dat ze nog jong genoeg was om een vlecht met strikken te dragen en halve kousen. Dat er naderhand, als ze haar kleinkinderen eerbiedwaardige sprookjes vertelde, nog tijd

genoeg was om in 't zwart te zitten. Dat de ouderdom zich niet verjongen, maar de jeugd zich niet verouderen moet...

Lizzie at kersenbonbons en knikte ja, met een afwezig gezicht. En gisteravond zat ze in 't zwart tulle met een getrouwd air in de frontloge van den schouwburg en zag er onmogelijk vet en misplaatst uit.

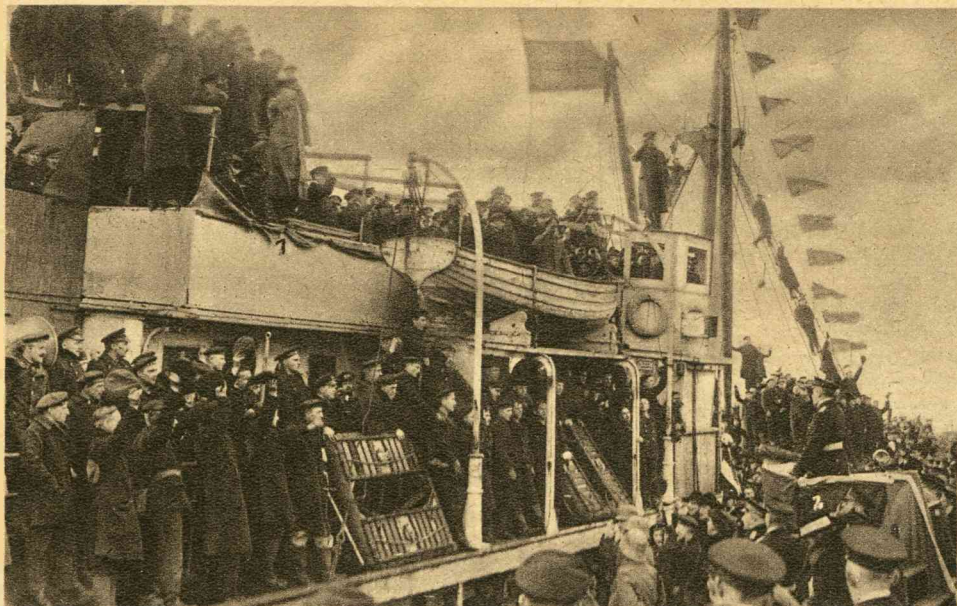
Maar ze was niet de eenige. Alle mogelijke kleedij uit alle mogelijke modeplaten was vertegenwoordigd. Zoo jammer alleen dat in die geweldige japonnen niet zaten de mooie modeplaat-lijven met de sierlijke lijnen, de slanke armen, de gematigde vormen... Dat onderuit de heel korte, modieuze-nauwe rokken niet staken de edele modeplaat-beenen met de voetjes als sieraden...

„Weet je wat voor mij, de vrouw” is?” vroeg mij eens een vriend. „Zij die zich weet te kleeden, die weet wat ze dragen kan en niet aantrekt wat haar misvormt. Een vrouw die bottig is, moet zich niet décolleteren — al schrijft de mode het voor. Een vrouw met dikke enkels en beenen als pilaren moet geen korte rokken dragen. Een vrouw met aangezette onderarmen en worstpolsen moet geen korte mouwen dragen.” Hij raakte in vuur: „lieve help! waarom keeren wij mannen niet terug tot de mode van de kuitbroeken en de zijden kousen? Omdat er zoo'n massa van ons leelijke beenen heeft. De tijden van spierbeweging, de eeu-

wen van verfijnde lichaamsverzorging zijn heen. We zijn mannen geworden die heele dagen in een kantoorstool zitten te zitten, die onmogelijke stijve boorden dragen, die onze likdoorns wringen in smalle schoenen. Vandaar dat we kantoerbeenen krijgen en kantoornekken en kantoorroeten, beenen *zonder* prachtige spieren, nekken *zonder* prachtige spieren... Maar wij zien tenminste ook in dat er niets meer te pronken valt; we houden ons aan één mode, de mode, die onze gebreken verhuult. De vrouwen? Ze koopen iedere maand een modeplaat en kijken wat aan de beurt is onthuld te worden: hals, armen, rug, beenen. Nee, dom zijn ze! Ze zouden voorlichting noodig hebben. Misschien zou de modeplaatmaker er iets aan kunnen doen door bijschriften te leveren of door een plaat te fabriceren die de werkelijkheid wat meer nabij kwam. Er wordt immers toch naar zijn oogen gekeken? Zegt hij dat er anderhalve meter vlaggedoek in je schoenen geregen moet — morgen wapperen aan alle plat- en scheefgelopen schoenen meters vlaggedoek. Beveelt hij dat de rok slechts 2 cm. over de knie mag vallen — morgen kan de oplettende toeschouwer zich vermaken met het tellen van ettelijke leelijke beenen.” Hij zag met welgevallen naar zijn keurige pantalon, zei dan overtuigd: „de vrouwen moesten nu toch eens verstandiger worden.”

JULIA FRANK

WAT ER IN HET BUITENLAND GEBEURT

De mannen van de Scapa-Flow-vloot keeren te Bremershaven terug. Op onze foto ziet men de matrozen met de mutsen zwaaien na de toespraken van admiraal Von Reuter (1) en vice-admiraal Von Trotha (2).

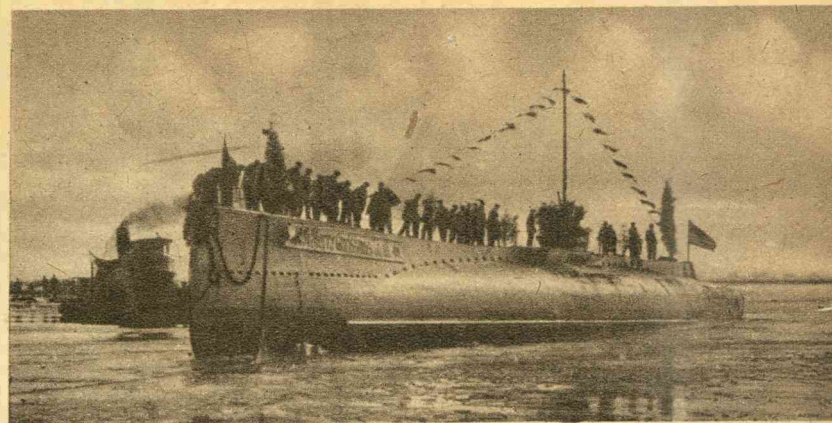
EEN CAROUSSEL BIJ EEN KAPPER.

Zooals de moeders wel weten, laten kinderen zich niet graag het haar knippen. Een Amerikaansche kapper te New York heeft er iets aardigs op verzonnen om de kleinen gedurende het haarsnijden zoet te houden. In plaats van op stoelen nemen de kinderen op houten paardjes plaats, die zoodanig hun belangstelling wekken, dat de „operatie” is afgeloopen vóór ze het recht hebben begrepen.

HET STOOMJACHT VAN WILHELM II.

Op onze foto ziet men het stoomjacht „Meteor”, vroeger eigendom van den Duitschen ex-keizer, de haven van Liverpool verlaten voor haar eerste reis onder geallieerde vlag.

EEN NIEUWE AMERIKAANSCH REUZE-ONDERZEEËR.

De nieuwe Amerikaansche onderzeeër S. 14, die men op deze foto ziet, en die onlangs te Bridgeport van stapel liep, heeft een lengte van 200 voet en een waterverplaatsing van 900 ton. De bemanning bestaat uit 4 officieren en 50 man.

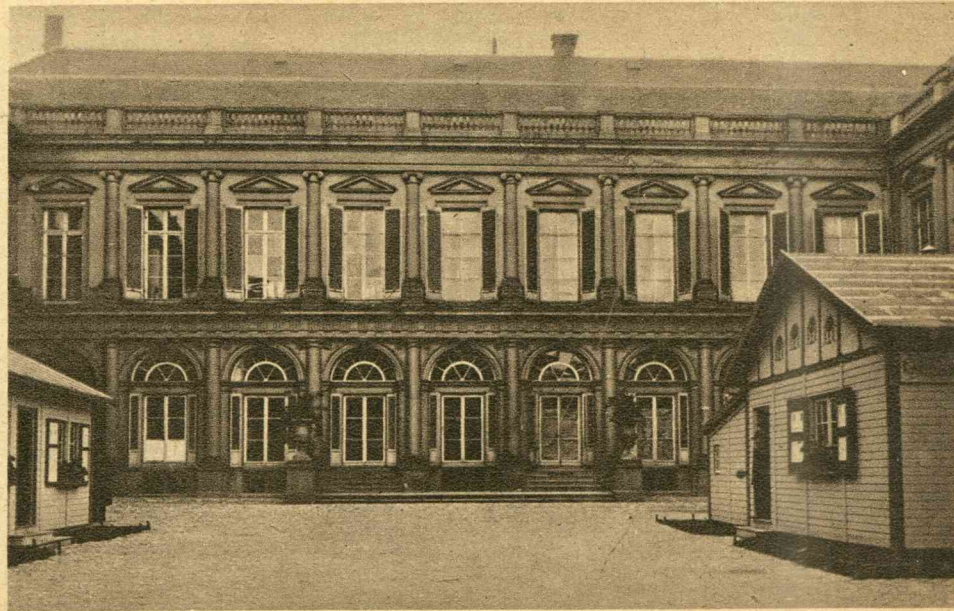
DE SOVJET-GEZANT IN AMERIKA.

Van links naar rechts de gezantschapssecretaris Santeri Nuorteva en de bolsjewistische gezant in de Vereenigde Staten Ludwig C. A. K. Maartens.

DE EERSTE JAARBEURS DER STAD BRUSSEL VAN 4-21 APRIL 1920.

De stad Brussel houdt hare eerste jaarbeurs van 4-21 April a.s. Het succes is ruimschoots verzekerd, te oordeelen naar de buitengewone deelname uit het buitenland. Hoewel het comité reeds de beschikking heeft over het groote en prachtige Egmont-Paleis, over het niet minder groote Palais du Midi en over het uitgestrekte Park van Brussel vóór het Koninklijk Paleis gelegen, waar een 1200 stands gebouwd worden, komt men nog plaatsruimte tekort en heeft men nu nog de beschikking gekregen over het plein van den Grooten Sablon. Op onze linker foto ziet men den opbouw in het Park voor het Koninklijk Paleis. Op onze rechtes kiek: Het prachtige Egmont-Paleis, waarin voornamelijk de luxe-afdeelingen komen.

DE NOTJES

DOOR THÉRÈSE HOVEN

(Vervolg)

Loen ze dien middag, met haar ontslag en een maand salaris in haar zak, naar huis ging, had ze 't gevoel, alsof nu alles voor haar was afgelopen, alsof 't niet zeer omvangrijke bundeltje zilverbons met enkele bankbiljetten enz. 't eenige was, dat haar en haar kind voor den hongerdood zou beschermen. Maar voor hoe lang?

Evenals ze den afloop van het onderhoud met den directeur had voorzien, zoo voorzag ze nu de naaste toekomst. Ze voelde de groezelige papiertjes één voor één verdwijnen en dan?

Och! als ze Miesje niet had gehad!

Toen, plotseling, een energieke beweging, als antwoord op die vraag, en half luid klonk 't van haar lippen: „Nee, dan toch niet! Strijden tot 't laatste.”

Ze zou eerst een paar dagen uitrusten. . . . ze was zoo moe en 't was zoo heerlijk voor 't kind om Moezemaatje bij zich te hebben voor langer dan één dag.

Maar dan zou ze weer de lendenen omgorden en opnieuw beginnen.

Er waren zooveel *N.O.T.* en *N.U.M.* en dergelijke kantoren. 't Was werkelijk geen kwade tijd om een betrekking te zoeken.

Als ze maar durfde?

't Was ook zulk een wanhopig werk om de kantoren af te loopen en ze voelde dat ze onhandig was. . . . en dat men haar eigenlijk te oud vond.

Een harer zusters, die verscheiden jaren ouder was dan zij, was getrouwd, terwijl zij in Indië was, en had het heel goed. Al was ze ook ver van mooi, zoo zag ze er toch veel jonger en vooral fleuriger uit dan zij. Ze had ook niet zooveel doorgemaakt en kon zich ruimer bewegen.

Louise gaf aan haar toilet maandelijks meer uit dan, haar geheele salaris bedroeg en zij moest er een maand van leven met haar kind.

Haar andere zusters waren nog altijd in betrekking, twee er van leidden steeds 't sobere bestaan van gezelschapsdame, de derde was adjunct-directrice in een ziekenhuis en had een interessanter, zoo niet een beter betaalden werkring.

Van de vijf zusters was Louise de eenige, die het goed had. . . . toevallig was zij ook de meest zelfzuchtige van de familie en liet zij het de anderen, bij elke gelegenheid voelen, dat haar man niet met een meisje zonder geld was getrouwd om ook nog voor de vier onbemiddelde schoonzusters te zorgen.

Elkander cadeautjes geven met verjaardagen en Sint Nicolaas vond ze onzinnig.

Wat had-je aan die prullen?

Een hoogst enkelen keer bracht ze een kleine versnapering mee voor Miesje, 't eenige kind in de familie.

Zij had gelukkig geen kinderen, ze gaven meer last dan plezier en hoe meer je voor ze deedt, des te meer ondank je van ze ondervondt.

De welvaart, die haar omringde, en waarvan ze volop genoot, had Louise eer verbitterd dan zachter gemaakt. Bertha wist wel, dat zij bij haar niet aan moest komen met haar zorgen.

Zij had het indertijd heel laakbaar gevonden dat haar zuster haar man had verlaten.

Ze vond het zelfs niet *comme-il-faut* en schaamde er zich voor.

Haar echtgenoot was een echte zakenman, die buiten zijn kantoor geen belangen in het leven had.

Hij had het indertijd prettiger en correcter gevonden om te trouwen, had graag dat alles bij hem aan huis, dus ook zijn vrouw, van een zekere weelde getuigde. Verder ging zijn eerbucht niet.

Ook van hem had Bertha geen steun te verwachten. Haar andere zusters konden haar enkel raad geven, doch ze deden dit gewoonlijk niet op de aangenaamste of zachtste manier, dus besloot zij ze er liever buiten te houden.

Maar ze nam Miesje mee in 't sportkarretje, dat haar voor ziekwagen diende, en maakte een soort van pelgrimstocht langs de verschillende *N.O.T.*-en *N.U.M.*-kantoren om al vast wat op de hoogte te komen en er zich wat aan te wennen.

Want, na haar korte vacantie, zou ze plichtmatig huis aan huis aanschellen en om werk vragen, tot ze het gekregen zou hebben.

't Leek haar een droeve, vernederende tocht, maar 't moest. Miesje, die het vroegwijze had van een enig kind, dat altijd met haar moeder was en, voor zoover zij het kon, alles met Moezemaatje meeleefde, was ook nu op de hoogte gebracht.

„Ik ga niet weer naar 't kantoor, waar ik nu ben, schatje. En nu moet ik een ander zoeken. . . .

En toen had ze, bij wijze van pretje, aan 't kind

verteld, dat zij samen langs de verschillende bureaux zouden gaan.

Telkens, als er een bord voor de deur stond, vroeg Miesje dan ook opgewekt: „Is dat er een Ma? Zouden ze u daar willen hebben? Gaat u er maar in, dan blijf ik wel buiten wachten.”

„Nee, lieveling, dat zullen wij maar niet doen.”

„Waarom nu niet? Ik zal heusch heel zoet blijven zitten en geen vreemde honden aanhalen. . . .” Miesje toch, had een groote liefde voor beesten en zou 't liefst alle honden hebben geaaid, iets wat haar moeder minder gewenscht voorkwam en haar dus verboden was.

Maar niettegenstaande haar belofte in die richting vond Mama het ongewenscht haar alleen buiten te laten.

Ze liep dus langs de huizen, schreef een paar adressen op en ging toen weer met 't kind naar huis, na eerst als een buitengewone traktatie, met haar in een melkinrichting te zijn gegaan om iets te gebruiken.

Het was in den noodwinter 17—18, dus was de traktatie maar heel gewoontjes: een kopje waterige anijsmelk niet een taai bolus, doch Miesje vond het feit op zichzelf al zoo iets bizonders, dat ze er verrukt over was.

Den volgenden dag regende het voortdurend en kon Mama niet met haar uitgaan, ook hoestte zij en was ze eenigszins koortsig.

't Kind kon zoo weinig verdragen en, bij de minste inspanning of afwijking van haar sleurleventje, kreeg ze verhooging.

De tweede vacantedag van het oude Notje werd dus als verpleegster bij haar dochttertje doorgebracht.

Den dag daarop, Vrijdags, was Miesje weer wat beter en besloot haar moeder er, op uit te gaan om werk te zoeken. In 't eerste kantoor, waar zij zich aanmeldde, werd zij op de mat afgescheept door een

twintig, maar eerlijk gezegd kwam ik er nauwelijks mee uit.”

Dan zullen wij u honderd-vijftig geven. . . . en als u voldoet honderd-vijf-en-zeventig. Mogelijk kunt u, na een poos, afdeulings-chef worden. . . .

„U is wel vriendelijk, ik zal mijn uiterste best doen.” „O! daar ben ik van overtuigd. Ik voor mij, voel er veel meer voor iemand van uw leeftijd te nemen dan al dat jonge goed. Ze beschouwen de *N.O.T.* en aanverwante bedrijven als een soort van sport-terrein. . . . waar ze zich met anderen kunnen meten, kunnen flirten enz. enz.

„Het is hier bij ons nog lang zoo niet als op sommige kantoren, maar toch valt er, op dat gebied, nog veel te verbeteren en daarbij reken ik op uw steun.”

„Ik hoop u niet teleur te stellen. Mag ik mij als aangenomen beschouwen en wanneer mag ik in dienst treden?”

„Als 't enkel van mij afhangt: terstond, maar ik heb niet alleen te zeggen. — komt u morgen. . . . of dan is 't slechts een halve dag. . . . dus liever Maandag, nog eens terug, dan zal ik er intusschen met den directeur van deze *branche* over spreken. . . . *adieu*, u komt er wel uit?”

„O! ja, dank u.”

En Bertha gaat haars wegs met de vage hoop werk te zullen vinden, doch tevens met de volle zekerheid bijna een week te hebben verloren.

Ze heeft wel een maand salaris gekregen, maar hoe zuinig en solide ze ook leeft, er zijn verschillende tekorten, welke zij met dat geld had willen aanvullen, en dan had ze zoo vurig gehoopt eindelijk een klein reserve-fonds te kunnen aanleggen.

Het was afschuwelijk zoo van dag tot dag te leven en nooit iets over te houden voor een tegenvallertje. Alles was ook zoo ontzettend duur!

Indien ze nu kans had, werkelijk, na eenigen tijd, honderd-vijf-en-zeventig gulden per maand te verdienen, zou het wel een vooruitgang zijn.

En ze rekende uit, wat zij er al zoo voor zou kunnen doen en kwam tot de overtuiging dat zij, om ook maar eenigszins onbezorgd te kunnen leven en Miesje behoorlijk te kunnen voeden en kleden, eigenlijk een twee honderd gulden in de maand zou moeten hebben.

Den Zaterdag en Zondag brengt ze in de grootste spanning door; als zij zich niet goed had moeten houden voor haar kind, zou ze zeker van de eene huilbui in de andere zijn vervallen, zoo moedeloos en zenuw-slap voelt zij zich, maar Miesje is zó innig blij dat Moezemaatje niet naar 't vervelende kantoor moet dat zij van alles verzint om den tijd gezellig met haar beidjes door te komen. Haar verkoudheid is nog niet beter en voorzichtigheidshalve houdt haar moeder haar in bed, maar ze is wél genoeg om naar verhaaltjes te luisteren en spelletjes te doen.

Heel dikwijls gebeurt het dat ze als ze verkouden is, den heelen dag alleen is, behalve een enkel oogenblikje, dat de juffrouw, wier bovenhuisje moeder en kind deelen, naar haar komt kijken.

Als ze wel is, mag ze in de kamer zitten, bij de juffrouw, die naaister is, en wier serre zelfs voor atelier is ingericht.

Het is er alles behalve frisch en de juffrouw is dikwijls knorrig, maar ze is té klein om voortdurend alleen te zijn. Maar omdat Maatje bij haar is, voelt zij zich zó gelukkig dat ze het vervelende van in bed te zijn, niet telt.

Arm Miesje is niet verwend!

Voor de moeder zijn 't folterdagen. . . . telkens vraagt ze zich af: „Word ik aangenomen of niet, en zoo niet, wat dan?” Weer een heelen dag de kantoren afloopen — lijkt haar ontzettend.

Eindelijk, na een schier slapelozen nacht, daagt de Maandagmorgen. . . .

Miesje heeft nogal veel gehoest, de bedwarmte heeft niet het verlangde resultaat gehad.

Met de vermaning er zoet in te blijven, vertrekt de jonge vrouw.

De afdeulings-chef ontvangt haar weer even vriendelijk en beleefd als den vorigen keer.

Tot zijn spijt echter kan hij haar geen definitief antwoord geven; de directeur is voor zaken uit de stad.

Maar hij heeft zoo'n medelijden met 't sjofele mensche en raadt tegelijkertijd een betrouwbare werkracht in haar, dat hij 't op zich neemt haar voorloopig aan te stellen.

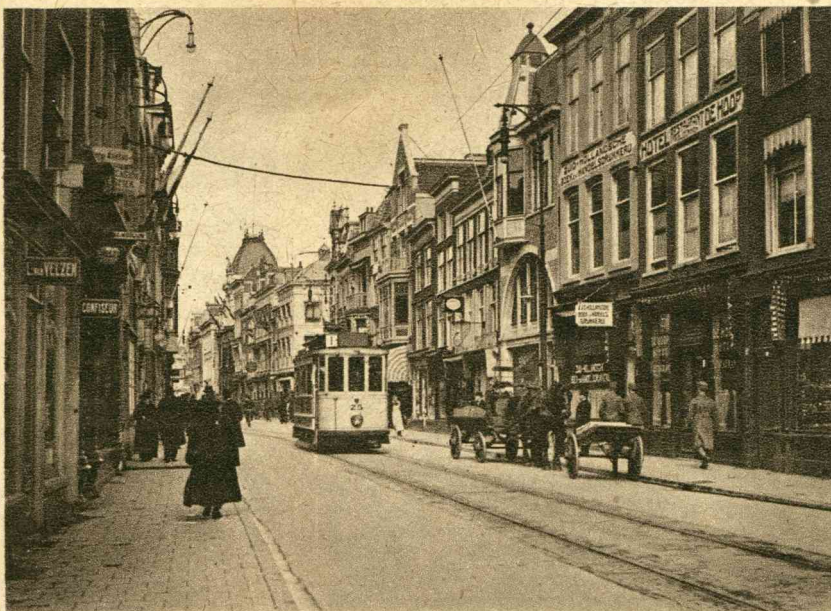
Als ze wil kan ze blijven; er is juist bijzonder veel werk en er ontbreken verschillende employés.

Ze krijgt een plaats in de *col*-kamer en vóór de ochtend om is, heeft ze er de leiding van genomen.

Het bureau, waar ze verzeild is geraakt, is absoluut anders dan 't vorige.

In de *col*-kamer zijn enkel keurig gekleede jonge dames met modieuze kapsels, elegante lichte blouses, waaronder enkele zelfs met de hand beschilderd, en zwart fluweelen of faille rokjes, waaronder zijden kousen en hyper-gracieuse schoentjes te voorschijn komen.

(Wordt vervolgd).

Een aardige kiek van den Haag, de stad, waar Bertha werk ging zoeken. (De Wagenstraat).

zwierige juffrouw, die haar, op nuffigen toon, verzekerde, dat zij niet de minste kans had, o! maar niet de minste, alle plaatsen waren bezet en men nam liever jonge meisjes.

Bij 't tweede werd ze door een der afdeulings-chefs ontvangen; zijn eerste vraag was waar ze werkzaam was geweest en waarvoor ze was weggegaan.

Ze noemde het kantoor en zei, naar waarheid, dat de toon er haar niet beviel.

„Dan zou 't u zeker hier ook niet bevallen,” klonk 't ironisch. „Misschien is u buitengewoon moeielijk.”

„O! nee, dat niet. . . . maar. . . .

„O! u hoeft u niet te excuseren. . . .

„Zou er hier een plaats voor mij zijn?”

„Ja, dat weet ik zoo niet. Ik zal uw naam en adres opschrijven en eens naar u informeren. Komt u dan over een dag of veertien, maar eens aan. . . .”

Dat was al even weinig hoopvol!

Aan zulk een vage belofte had ze niets.

Dan maar weer verder.

Haar derde poging was niet gelukkiger; ditmaal was het een der hoofd-bureaux, waar zij zich aanmeldde, en werd zij enkel door den portier ontvangen, die haar familiaar aanried om maar verder geen moeite te doen. Ze zou wel niet aangenomen worden. De jonge dames waren van een ander gehalte. Eindelijk, na een zestal mislukte bezoeken, werd ze vriendelijk ontvangen door een der afdeulings-chefs.

„Wij kunnen nog wel een goede kracht gebruiken. Gisteren is juist een van onze klerken weggegaan. U zoudt mogelijk zijn plaats kunnen innemen.”

„En hoe hoog zou 't salaris zijn?”

„Ja, dat jonge mensch verdiende vijf-en-dertig gulden in de maand, hij was ook niet meer waard.”

Bertha zuchtte: „Ik ben geheel zonder middelen en moet met mijn dochttertje leven van hetgeen ik verdien!”

„Dan heeft u niets aan vijf-en-dertig gulden. . . . maar u kunt wel meer krijgen. Op de *N.O.T.* is men allesbehalve schriek. Wat hadt u gedacht?”

„Ik kreeg op het vorige kantoor honderd vijf-en-

AVONTUREN IN DE NIEUWE WERELD

Een Kwajongen in Amerika

II

Herinneringen en Indrukken van ERWIN ROSEN

(Vervolg)

De soldaat is dezer dagen getapt!'' verklaarde Souder lachend. „In het leger van Cuba geweest te zijn is nu meer waard dan vier azen te hebben bij poker. Jongen, 't is gewoonweg een wonder, dat ze ons nog niet in watten gepakt hebben!''

Mr. Soldaat uit Cuba was werkelijk 't heertje. Niet alleen de regeering had besloten dat hij een tijdlang 't vette der aarde zou genieten, neen, de geheele Amerikaanse bevolking wedijverde in goed-doen. De Amerikaanse Tabaks-Maatschappij had overal in de witte stad tenten opgeslagen met 't uitnodigend opschrift: „Tabak voor de mannen van Santiago! Komt, jongens! en grijpt toe!'' Klopte men aan 't kleine tent-venster, dan vroeg een vriendelijke bediende zóó onderdanig wat men wenschte, als ware men een goede oude klant. Sigaretten? welke soort? Pruim tabak? Het nieuwe merk met den champagne-smaak kon hij bijzonder aanbevelen! Rook-tabak?

Dan kreeg men het verlangde, keurig verpakt en op de verpakking stond: „Met groeten van de Amerikaanse Tabaks-Maatschappij."

Groote brouwerijen hadden biertenten opgericht en schonken daar een bijzonder licht „ziekenbier'' in alleraardigste kleine fleschjes — ook al met de groeten van die en die brouwerij. Dit alles was natuurlijk nu wel niet alleen liefde en geestdrift; het was tevens een kleine speculatie en een pracht-reclame.

Er waren tenten met soda-water; met bonbons en snoeperijen; met lucifers, zakdoeken, potlooden, postpapier, zelfs met postzegels! En altijd met groeten.... Op de postzegels had de schenker zijn firma-naam ingeslagen — met zijn groeten. Mr. Soldaat genoot inderdaad het vette der aarde!

Maar het zou nog veel beter worden, veel beter. Op den dag van mijn aankomst was het kamp ziektevrij verklaard en de afsluiting opgeheven. Een uur later verkondigden groote plakkaaten in New York dat de Long Island-spoorwegmaatschappij plezier-treinen zou doen loopen naar het leger uit Santiago. Den volgende morgen om elf uur kwam de eerste aan. En nu wemelde het tusschen de tenten der witte stad van menschenfiguren, dollar-jagende New-Yorkers, die echter op dat oogenblik aan niets anders schenen te denken dan om een soldaatje te pakken te krijgen en hem den arm haast uit 't lid te schudden. Vijf minuten na aankomst van den trein kon men zich in onze sergeants-tent niet meer keeren of wenden zonder gevaar op de vijf-dollar-schoenen van een eleganten New-Yorker te trappen. Het regende sigaren en uit de New-Yorksche veldflesschen vloten geurige dranken.

„Good morning! Good morning! Fine morning!'' riep een bezoeker mij toe en pakte mijn hand. Duivels, wat kneep me die vent! Terwijl ik nog overlegde of ik vriendelijk lachen of hem een stomp voor zijn maag geven zou, viel zijn blik op de twee geweren in den tent-hoek.

„Oh! Spanish „guns!'' riep hij verrukt.

„Ja, Mausers," zei ik.

„Fine, fine! How much?''

Ik keek hem verbluft aan, maar de man uit New-York had het eene geweer al gepakt en mij een biljet van twintig dollar in de hand gestopt, en terwijl ik naar woorden zocht, was het andere geweer óók al weg en een tweede biljet van twintig dollar in mijn bezit.

Goeie genade! Ik drong door het handen-drukkende menschenkluwen heen, wierp mij op mijn bed en schold mijzelf minstens zeven en twintig maal achter elkaar uit voor den vreeselijksten ezel die er sinds de wereld geschapen was, bestaan had. Stom, onbenullig, idioot had ik gehandeld. Nooit werd ik Amerikaan! Nooit zou zoo'n stommerik als ik de waarde der dingen en die van 't geld leeren begrijpen!

Wat een zaken had ik hier kunnen doen! Honderd Mauser-geweren had ik aan wal kunnen brengen, voor niets, cadeau! Honderd stuks tegen twintig dollar elk, is twee duizend dollar! En dan b.v. honderd bajonetten tegen vijf dollar elk, is vijf honderd dollar; tezamen dus twee duizend vijf honderd dollar!

O, o, o! ik stommeling! Over de tien duizend mark! Het eerste 't beste fortuintje dat ik op Amerikaanschen bodem had kunnen hebben, liet ik door mijn vingers glijpen! Een pracht-zaak zou 't geweest zijn! een handel zonder kapitaal! Ik, ezel!

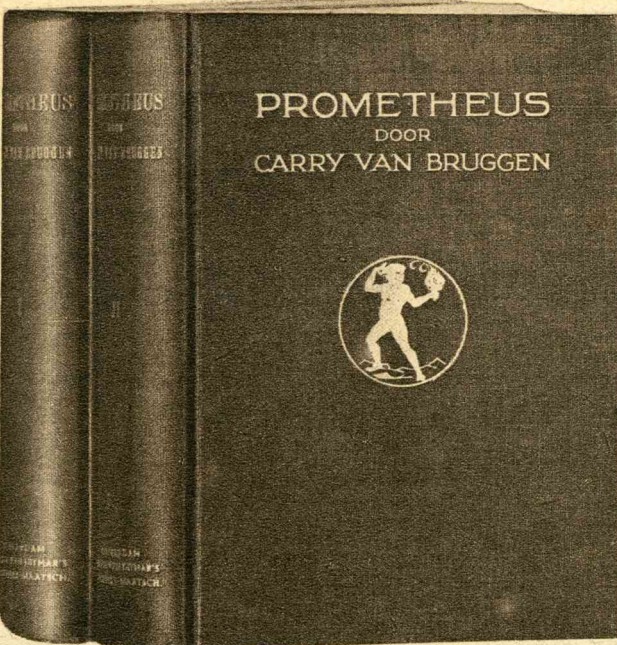
Maar de grootste brombeer zou 't niet over zijn hart hebben kunnen verkrijgen om den langen duur te vloeken temidden van deze allervriendelijkste, vroolijke, goedge menschen. Zij, de ongevoelige zaken-menschen, waren nu in de stemming om 't hemd van het lijf weg te geven. De sentimenteele romantikus kwam te voorschijn, de romantikus die in iederen

rechtgeaarden Amerikaan steekt — in merkwaardige tegenstelling met den ruwen strijder om 't bestaan. Geen Franschman, geen Italiaansch heethoofd, geen hartstochtelijke Spanjaard, had naiever en kinderlijker geestdrift kunnen toonen dan deze verstandige mannen uit de „matter of fact"-dollarwereld. Men kon het hun aanzien, hoe ze hun hersens inspanden met 't bedenken van allerlei goede dingen die ze konden doen voor de soldaten.

Hoe jongensachtig-eenvoudig en natuurlijk deden ze zich voor! Nu het koele zaken-masker afgevallen was, toonde zich het warmbloedige in hen. En toch — en toch — het zakelijke zat zóó ingeworteld, dat ze zelfs hun geestdrift slechts in klinkende munt konden toonen. Het kleinste-voorwendsel namen ze te baat om met geld om zich heen te gooien. Ze bedachten telkens wat nieuws om den weldoener te spelen. Maar ze konden dien dag meteen eens zien dat niet alles business was en men met een inkomen van dertien dollar in de maand toch een „man" kon zijn.

Plotseling echter veranderde het tooneel. Het blauw, grijs en bruin der heerenkleeding trad op den achtergrond en maakte plaats voor wandelende feeën in wit en lichte kleuren. — De vrouwen waren aan de beurt!

„Goodbye, Johnny!'' fluisterde er een met een blaauwen sprookjeshoed. „Ga jij maar, mannetje! en amuseer je! Om vier uur vinden wij elkaar wel aan 't station. Zie je, de jongens moeten nu alles en alles

HET INDIVIDUALISME IN DE LITERATUUR. Bij Nijgh en Van Dittmar's Uitgevers Maatschappij te Rotterdam is verschenen een zeer interessante studie van Carry van Bruggen, getiteld „Prometheus, een bijdrage tot het begrip der ontwikkeling van het individualisme in de literatuur". Hoewel wij ons kunnen voorstellen, dat niet iedereen alles wat in deze breed-opgezette studie — de beide deelen tellen ruim 700 bladzijden — wordt beweerd, zal onderschrijven, zal ze toch voor liefhebbers van letterkunde een aanwinst van belang blijken, want men vindt er de geschiedenis in van het persoonlijkheidsgevoel, zooals dit door de eeuwen heen in de verschillende landen in de literatuur tot uiting kwam.

vertellen en daar kan ik jou toch niet bij gebruiken! Goodbye, Johnny!"

Nu begon de tweede invasie, de tweede vorm van Amerikaansche geestdrift. Ten eerste voelden deze vrouwen en meisjes de behoeften om dezen buitengewonen helden van 't Santiago-dal, aan wier ooren echte kogels voorbijgesnord waren, haren eerbied te bewijzen. Ten tweede wilden zij zich echter amuseeren! Zij gingen op onze bedden zitten en wipten hare gracieuse voetjes op 'n neer. De zijden onderrokken ruischten.

„Je bent zeker wel erg bang geweest in den slag bij San-Juan-heuvel?" vroeg mij een klein ding in een rood-zijden blouse.

„O, neen," antwoordde ik leugenachtig.

„Dat zwart en wit van je sergeants-strepen staat je uitstekend!" vond ze opeens. Haar gedachtengang nam een merkwaardige wending. Ik stond paf.

„Wat beteekenen die grappige vlaggen op je mouwen?"

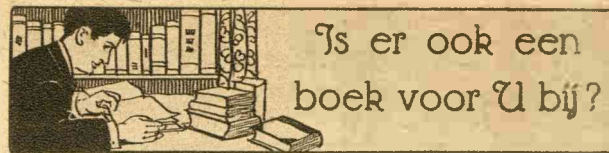
„Weet je," zei de kwajongen (nu nam mijn gedachtengang een sprong!) „als hier niet zooveel menschen waren, dan stal ik een zoen!"

„Foei!" fluisterde ze. Maar haar oogen zeiden heelmaal niet „foei".

Het was een idylle, een zwelgen in geestdrift; een eerste-klas humor tevens, want de fatsoenlijke New-Yorkers lieten hun vrouwen terwille van 't lieve vaderland maar met ons flirten. Ik heb mij dikwijls verwonderd afgevraagd of menig goed echtgenoot onze heldhaftigheid tenslotte niet vervloekte.

De vrouwen en meisjes zaten op onze bedden en snoepten met groote verbaasde oogen soldaten-eten van onze tinnen soldaten-borden. Zij waren snoezig. Ze kusten ons ook weleens, maar in het verheven moreele bewustzijn dat ze geheel onpersoonlijk kusten. Ze kusten helden voor 't vaderland. De mannen gaven hun dollars, de vrouwen haar liefvallige vriendelijkheid.

Ik praatte lang met het meisje in de roode blouse. Ze was een verstandig ding, zoover ik kon merken. Ze wilde ook een aandenken van mij hebben, maar zij

MYTHOLOGIE. Noorsche Mythen. Uit de Edda's en de Sagen door H. A. Guerber. W. J. Thieme en Co., Zutphen.

Een bijzonder mooi en leerrijk boek, dat tal van belangwekkende wetenswaardigheden uit de schoone mythologie van onze Noorsche voorouders weergeeft. 64 fraaie illustraties verhoogen de aantrekkelijkheid van dit werk, waarvan een ieder met opgetogenheid zal kennis nemen.

LETTEREN. Josef von Eichendorff. Uit het leven van een dagdief. Vertaling van Anna van Cogh-Kaulbach. Ing. f 0.95; carton f 1.45; geb. f 1.60. A'dam, Maatschij. v. Goede en Goedkoop Lectuur.

De lezing van deze idyllische novelle is ons een waar genot geweest. Er is heel wat levensblijheid uit te putten, en daarom alleen reeds zou ze een ieder zijn aan te bevelen.

GESCHIEDENIS. André de Ridder: Ninon de l'Enclos, en de vrouwen der 17e eeuw. Met een portret. ng. f 2.90; geb. f 4.15. B. arn. N.V. Hollandia-Drukkerij.

Dit boek geeft een uitstekenden kijk op het in moreelen zin veranderde leven in het Frankrijk der 17e eeuw. Het toont duidelijk aan, tot welke excessen een weelde-leven lijden moet. Hoewel het voor den geschiedenis-liefhebber interessant is, is het boek toch uit den aard van het onderwerp niet voor iedereen geschikt.

P. H. Ritter Jr.: Een leven van kleur en gratie. geb. f 1.25.

In dit werkje wordt de wereld der fransche salons, die nog altijd onze belangstelling geniet, behandeld. Een vijftal afbeeldingen verlichtigen het boekje.

WIJSBEGEERTE. Platoons Phaidoon. Uit het Grieksch overgebracht door P. C. Boutens. Ing. f 0.95; carton f 1.45; geb. f 1.60. A'dam, Maatschij. v. Goede en Goedkoop Lectuur.

Deze vertaling van het beroemde gesprek, dat Socrates vóór zijn sterven met zijn leerlingen had, is in alle opzichten een aanwinst te noemen.

Jean Jacques Rousseau: Bekentenissen. Vertaald en verkort door J. Lopes Cardozo en Samuel Goudsmit. Met eenige afbeeldingen. A'dam, Maatschappij voor Goede en Goedkoop Lectuur.

Wie de wijsbegeerte van Rousseau wil bestudeeren zal niet buiten de Bekentenissen kunnen. Het is echter geen boek voor den eersten den besten lezer.

dacht er niet over om met dollars te werken zooals de mannen. Ze trachtte mij met haar liefste blikken te begoochelen en — zette mij een vergulden sergeants-knoop af. Ze werd nóg liever en haalde intusschen een schaatje uit haar handtaschje te voorschijn, om daarmee koelbloedig mijn mooie zijden sergeants-strepen af te tornen. Toen kreeg ik een kus, waarna ze voortging met plunderen, haar zakken volstopte met patronen, koperen vlaggetjes — die wij op onze petten droegen — en verscheidene andere begeerenswaardigheden. „Heb je geen aardig meisje?" vroeg de roodgeblouse.

„Nee!" fluisterde ik, en het speet me waarlijk, want aardige meisjes in roode blouses leken mij op dat oogenblik iets heel liefs.

„Ach — arme jongen (rits! daar ging weer een vergulde knoop!) „ik wou dat ik iets voor je zijn kon!"

Na afloop van de plundering liet ik haar onze witte stad zien. Ik toonde haar alle tenten en zag haar rillen bij de reusachtige sterren-vlag, die voor de tent van den kommandeerenden generaal indrukwekkend wijd-uit wapperde in den wind.

Ze dronk ontzettend veel limonade. Ze nam ontzettend veel pakjes tabak mee, en bierfleschjes en soldatenbonbons. Allemaal souvenirs, die ze plechtig beloofde te zullen bewaren en in eere te houden tot in eeuwigheid!

Intusschen verwonderde ik me erover, hoe het kleine persoontje 't klaar speelde om al die geroofde en gekregen dingen te bergen. Maar ze deed het en ik begriep nog niet hoe.

En weer dronken we limonade en aten we zoetigheid. Maar in den namiddag gingen wij een wandeling langs 't strand maken, ver van de tentstad. Eenzaamheid vonden wij echter niet, want waar je ook liep om Montauk Point, overal waren mooie vrouwen die den helden van 't Santiago-dal den tijd hielpen verdrijven en hen zóó ophemeldden, dat de stakkers dikwijls als kostschoolmeisjes bloosden. Het was me een feest!

„Adieu, lieve jongen!" zei het meisje, toen we eindelijk bij 't station waren. Ze drukte mijn hand en ik zou erop gezworen hebben dat die handdruk héél wat beteekende, als het figuurtje in de roode blouse op dat oogenblik niet was toegeschoten op een mageren jongen man, in een keurig zwart pak en met den meest-moderne New-Yorkschen hoed op, en haar armen niet om zijn hals had geslagen.

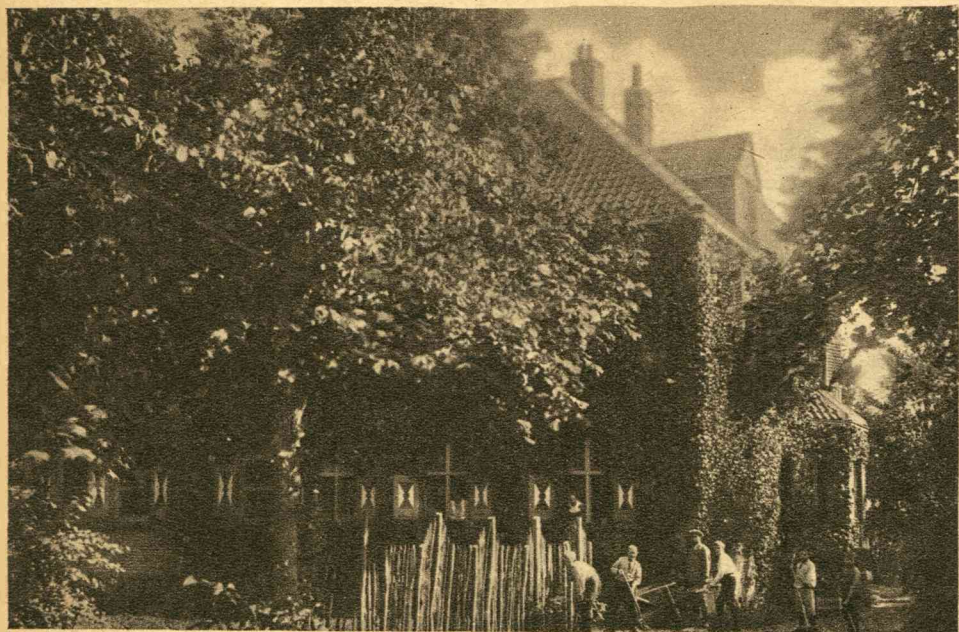
„Freddy!" jubelde ze, „ach, mijn lieve Freddy! Het was zóó leuk, zóó gezellig!"

Toen begreep ik dat ik in 't leven van de roodgeblouse een heel gewone episode was, een uitweg, een soort belachelijk ventiel waardoor de geestdrift der Amerikaansche vrouw moest ontsnappen.

„Verduiveld klein nest!" mompelde ik.

(Wordt vervolgd).

GEBEURTENISSEN VAN DEN DAG

HET AMSTERDAMSCH KINDERKOLONIEHUIS „OP 'T WOUD”.

Aan den bevalligen weg van Bergen (Binnen) naar Egmond aan den Hoef, naast het oude verwilderde Schuylenburgh, dat wel het betooverde kasteel van Doornroosje lijkt, ligt, in de luwte van het hoge duin, een mooi modern landhuis (foto links), begroeid met wingerd. Het is het Amsterdamsche Kinderkoloniehuis „Op 't Woud”, herstellingsoord voor zwakke, anemische Amsterdamsche volkskinderen, die er zes weken of langer kunnen verblijven om er hunne gezondheid te herwinnen. Vandaar dat het niet alleen 's zomers maar ook 's winters geopend is. Om het landhuis heen ligt een groote tuin met heerlijk lommer. Daarin zijn drie groote barakken met cementen vloer gebouwd (foto rechts), waarin 150—200 kinderen kunnen worden ondergebracht. Op groote schaal is het werk dus ondernomen; op grooter schaal dan tot dusver geschiedde. Maar om dat te kunnen uithouden is véél geld noodig en dit kan niet alleen komen van de Overheid van Stad en Land, maar moet in de eerste plaats worden bijeengebracht door particulieren, door allen die er iets voor gevoelen om den Amsterdamschen witneusjes nieuwe gezondheid te verschaffen. Daartoe worden be angstellenden binnenkort op zeer aangename wijze in de gelegenheid gesteld. De Vereniging „Musica” te Amsterdam zal namelijk op Maandag 16 Februari a.s. ten bate van „Op 't Woud” in den Hollandschen Schouwburg aldaar eene opvoering geven van de Opéra Comique „Fra Diavolo” van Eug. Scribe en O.F. Auber. Mogen velen door het koopen van kaarten het goede doel steunen! Het Amsterdamsch Comité tot uitzending van Nederlandsche kinderen naar Buiten staat onder hooge bescherming van den burgemeester van Amsterdam, den Heer J. W. C. Tellegen. Beweegkrachten van het bestuur zijn: de bekende geneesheer Dr. G. A. M. van Wayenburg en mevr. Van Straaten. Directrice van het Kinderhuis is Zuster de Bruyn, die o.m. hoofdverpleegster is geweest bij de Nederlandsche Ambulance naar Bulgarije, tijdens den Balkanoorlog, en deswege benoemd werd tot Ridder in de Oranje-Nassau-orde.

D. K.

INSTALLATIE VAN DEN WONINGRAAD.

Te 's-Gravenhage werd de vorige week door Z. Exc. den minister van Arbeid, Prof. Mr. P. J. M. Aalberse (x), de Woningraad geïnstalleerd.

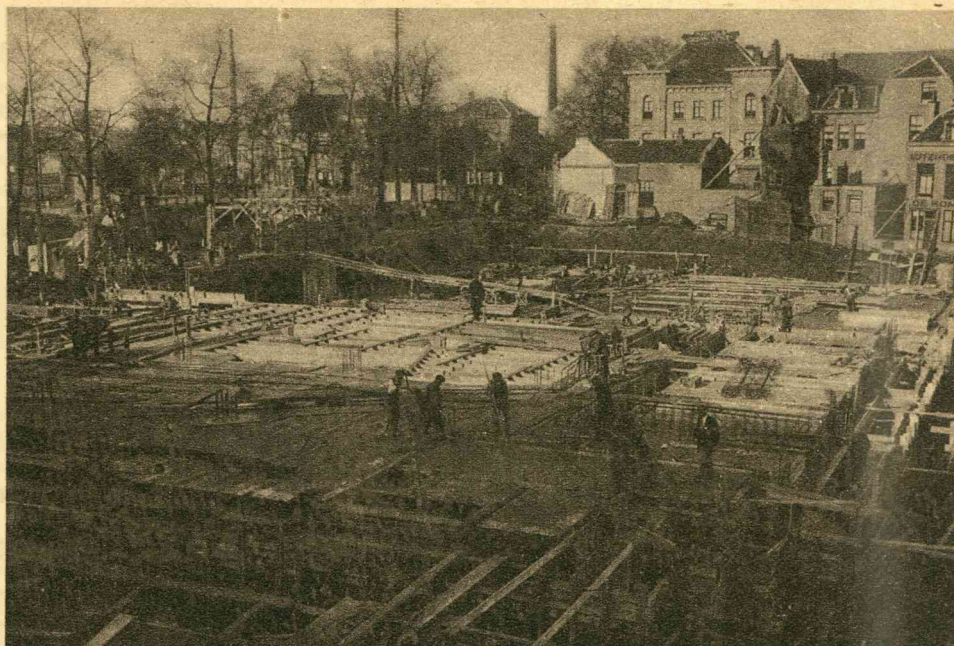
JACHTRIT TE MAARN.

Vrijdag l.l. werd door de Nederlandsche Jachtvereniging een jachtrit gehouden, die veel belangstelling had. Op onze foto ziet men het nemen van eenige hindernissen.

305-JARIG BESTAAN DER GRONINGSCHE UNIVERSITEIT.

Verleden week bestond de Groningsche Universiteit 305 jaar. Op onze foto ziet men den senaat van het corps „Vindicat atque Polit”, met het Vaandel in hun midden. Dit vaandel is nog van de Groningsche en Franeker Studenten flankers-Compagnie afkomstig, die in 1830 den veldtocht naar België meemaakte.

DE VIERDE JAARBEURS TE UTRECHT.

Een fraaie overzichtsiek van den opbouw van het vaste steenen gebouw op het Vreeburg, daar, waar vroeger de fruithallen stonden.